

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ฉบับที่ ๔๓ วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๔

ธรรมะใกล้ตัว...ใกล้ตัวคุณ
www.Dittemag.com

...มอมดอกไม้มาดักขม่งจรวงวัลย์
เติมสีกันแต่งสีดงช่อขสัดขึ้น
ไม้ที่อ้อแท้แก่ทุกวี่วันทนจนขี้ดงขึ้น
เรียวแรงดันไร่แรงคลายได้อีกครั้ง

ภาพโดย Free Bird

<http://freebird2007.multiply.com> . <http://facebook.com/freebirdphotos>

ตัวอักษรโดย พิมพ์สาร

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ทำยังไงดี - ทำงานลำบากขึ้นทุกที	3
สารสองใจ งามอยู่ที่ผี ดืออยู่ที่พระ ละอยู่ที่ใจ	7
โหร (ไม่) คาใจ อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจเขา จะเศร้าใจเอง	11
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่จันทา ถาวโร : ถุดงค์ผจญสัตว์ร้าย ยอมสละชีพได้เพื่อพระธรรม.....	14
ดั่งตถุณวิสัยนา ปฏิบัติธรรมแล้วทำไมนิสัยยังไม่ดี	19
จุดหมายปลายทาง ระลึก "อะไร" เมื่อไปทำบุญที่วัด (ตอนที่หนึ่ง)	21
ดั่งตถุณพจนนา ๒๔	28
กระปุกออมสิน เทคนิคการลงทุนแบบถัวเฉลี่ยต้นทุน Dollar Cost Average (DCA)	29
วรรณกรรมน่าใจ เพลิงนาคา ๖	32

ทำยังไงดี - ทำงานลำบากขึ้นทุกที

ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่กำลังประสบกับมรสุมการทำงาน เพราะปัญหาเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม หรือเรื่องราวกดดันบรรดาผู้มีอำนาจ ก็ขอให้ทราบเถิดว่าคุณไม่ได้โดดเดี่ยวในโลกที่แสนจะวุ่นวาย และเป็นไปได้ที่คุณจะไม่ใช่นคนเดียว ที่กลับมามีกำลังใจฝ่าฟันวิกฤต ไม่ล้มหายตายจากไปจากแวดวงการทำงานหรือโลกมนุษย์นี้

ขอให้ระลึกว่า ถ้ามนุษย์เกิดมาเพื่อความว่างเปล่า อยุ่ไปวันๆโดยปราศจากการงาน เขาจะเป็นวิญญาณที่หิวโหย ถึงแม้ท้องจะอิ่มอยู่ก็ตาม

งานจะง่ายหรือยาก ถ้าได้ทำเสร็จสำเร็จได้ ก็ให้ผลเป็นความอิ่มเหมือนกัน และมีแนวโน้มว่างานยิ่งยากมากขึ้นเท่าไร ความสำเร็จยิ่งเต็มเต็มให้อิ่มกว่า อร่อยกว่างานง่ายมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อจำไว้ว่างานเป็นสิ่งที่ทำให้คุณหายใจ ทั้งทางใจและทางกาย ก็ควรมองว่าถ้าคุณไม่กระหายที่จะทำงาน ใจคุณต้องผิดปกติ หรือไม่ก็ไม่รู้ตัวว่า ชีวิตคนเราต้องการการงานมาเติมเต็มความรู้สึกนึกคิด ไม่ปล่อยให้สมองและวิญญาณกลวงว่าง

อย่าเข้าใจว่างานต้องสำเร็จ ต้องดี ต้องเป็นที่ยอมรับเสมอไป แต่เห็นให้ชัดว่า คุณจะมีชีวิตอย่างผิดปกติ ถ้าไม่ต้องทำงาน ไม่ต้องเผชิญหน้ากับความไม่แน่นอนในระหว่างการทำงาน

มีอะไรผิดปกติในการทำงานบ้างก็ดี ชีวิตจะได้ไม่เฉื่อยเฉื่อย ไม่ย่ำอยู่กับที่ ไม่ผูกติดอยู่กับความสำเร็จชั่วคราวในอดีต

งานเป็นสิ่งที่บอกว่าคุณเป็นใคร มีค่าแค่ไหน และจะอยู่ไปเพื่ออะไร ถ้างานของคุณลำบากขึ้นสิบเท่า แล้วคุณไม่กลัว ก็แปลว่าคุณพร้อมจะแกร่งขึ้นสิบเท่าโดยไม่ยาก

ถ้างานทำให้คุณรู้สึกถึงอนาคตอันมืดมน ก็เปิดหน้าต่างรับแสงแดด หรือเปิดไฟให้สว่าง เพื่อเห็นความสว่างในปัจจุบันที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตา อย่าใช้ใจนึกถึงความมืดที่ยังมาไม่ถึง มองให้เห็นสิ่งที่อยู่ตรงหน้า แล้วใจคุณจะเริ่มนึกถึงเรื่องง่ายที่เป็นไปได้มากที่สุด

ไหนๆถ้าคิดว่าลงมาถึงกันเหวอยู่แล้ว คุณก็ต้องเป็นทุกข์อยู่แล้ว ทีนี้มีให้เลือกวิธีที่จะเป็นทุกข์อยู่สองทาง หนึ่งคือเป็นทุกข์กับการตะเกียกตะกายปีนกลับขึ้นไปให้ถึงยอด กับสองคือเป็นทุกข์กับการกระวนกระวาย เดินไปเดินมาอย่างสูญเปล่าที่กันเหว **ตรีกตรองระหว่างผลที่จะตามมา คุณน่าจะเลือกความทุกข์ในแบบมีสิทธิ์คลี่คลายเป็นความสุขได้บ้าง ไม่ใช่เลือกความทุกข์ในแบบที่เห็นๆอยู่ว่าต้องทุกข์ต่อไปไม่สิ้นสุดแน่ๆ**

ในห้วงเวลาแห่งความยากลำบาก ทุกวินาทีคือความเป็นไปได้ที่จะคิดผิด พุดพลาด ประสาอะไรกับการเพเลอทำเรื่องโง่เขลา **อย่าดอกย่ำซ้ำเติมตัวเองกับความผิดพลาดที่โง่เขลาในอดีต แต่ให้หมั่นถามตัวเองว่าบทเรียนที่ผ่านมาสอนอะไรให้เราฉลาดขึ้นได้ในปัจจุบัน**

เมื่อประสบกับสถานการณ์ยุ่งเหยิง คนเรามักคิดถึงวิธีแก้ปัญหาที่ยุ่งยากและไกลเกินเอื้อม ทั้งที่มันมักนำไปสู่การตัดสินใจที่ผิดพลาดซ้ำซากหนักขึ้นอีก ตรงข้ามกับการคิดถึงวิธีแก้ปัญหาต่างๆเฉพาะหน้า ที่มักทำให้คุณเกิดสติ และรู้สึกเหมือนยืนอยู่ตรงจุดศูนย์กลาง ที่สามารถหมุนตัวมอง ๓๖๐ องศารอบด้าน เพื่อเห็นราไรวาประตูทางออกอยู่ตรงไหน ใกล้หรือไกลเพียงใด

เมื่อคุณกำลังคิดไม่ออกว่าจะพูดอะไร หรือทำอะไรกับสถานการณ์เฉพาะหน้า **อย่าเพิ่งคิดถึงความสำเร็จก้าวสุดท้าย แต่ให้คิดถึงการลงทุนลงมือแก้ปัญหาที่ก้าวแรกก่อน เมื่อเริ่มด้วยก้าวง่ายๆได้ แล้ว ก้าวสุดท้ายจะมาถึงอย่างง่ายดายกว่าที่คิด**

การใช้นาทีนี้ไปเพื่อคิดถึงความหลังที่ผิดพลาด คือการทิ้งโอกาสระลึกถึงความถูกต้องในวันนี้ **คนที่แพ้คือคนยอมจมอยู่กับอดีตที่น่าผิดหวังและหมดทางแก้ไข ส่วนคนชนะคือคนใจสู้ผู้จ้องอยู่กับความหวังและการจัดการได้จริงในปัจจุบัน**

หากฝึกทำเรื่องยากให้กลายเป็นเรื่องง่ายได้ดี ชีวิตของคุณจะมีแต่ดีกับดี ใครต่อใคร โดยเฉพาะตัวคุณเอง จะพลอยนิยามชีวิตของคุณได้ง่ายด้วย นั่นคือ **คุณมีชีวิตอยู่เพื่อที่จะโตขึ้น แข็งแกร่งขึ้น และชนะมากขึ้น**

ทุกคนเกิดมาในสภาพของเด็กแบเบาะที่งอมืองอเท้า เอาแต่รับกวนคนอื่นด้วยวิธีแหกปากเรียกร้องความสงสาร แต่น้อยคนจะโตขึ้น เพื่อยืนได้ด้วยลำแข้งของตนเต็มร้อย และชวนขวยไข้มือไม้ **ช่วยเหลือตัวเองโดยไม่ต้องเหลียวซ้ายแลขวาคาใคร**

คนที่โตขึ้นและพึ่งพาตนเองได้เท่านั้น ที่อาจจุดคนล้มรอบกายให้ลุกขึ้นได้ตามตน **คุณจะมีชีวิตเป็นที่พึ่ง ไม่ใช่มีชีวิตเพื่อหาที่พึ่ง**

ตั้งตฤณ

มกราคม ๕๕

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

ถ้ามีใครตั้งคำถามตรงๆ กับเพื่อนๆ ว่า “**ปฏิบัติธรรมแล้วทำไมนิสัยยังไม่ดี**”

จะตอบว่าอย่างไรคะ?

ถ้ายังไม่กล้าตอบไม่ออก ลองมาดูคำตอบจากคุณ “ตั้งตฤณ”

ในคอลัมน์ “**ตั้งตฤณวิไล**” ฉบับนี้ค่ะ ^_^

คอลัมน์ “**โหรา (ไม่) คาใจ**”

ฉบับนี้ “**คุณ Aims Astro**” มีเรื่องเล่าเตือนใจมาฝากคุณสาว ๆ โดยเฉพาะ

ชนิดที่คุณหนุ่ม ๆ อ่านแล้วอาจเพลอมีอาการสะดุ้ง

ในตอน “**อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจเขา จะเศร้าใจเอง**”

ขึ้นศักราชใหม่ ใครสนใจเป็นนักลงทุนสมัครเล่น

ติดตามเทคนิคจาก “**Mr.Messenger**” ที่คอลัมน์ “**กระปุกออมสิน**”

ฉบับนี้ตอน “**เทคนิคการลงทุนแบบถัวเฉลี่ยต้นทุน Dollar Cost Average (DCA)**” ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

* เริ่มศักราชใหม่ ใครที่อยากเริ่มต้นชีวิตด้วยความเป็นสิริมงคล

ขอเชิญร่วมเป็นเจ้าภาพหล่อพระศรีอริยเมตตรัยโย ปางอัญเชิญจุดติ(หล่อด้วยเงินแท้)

วัดชัยภูมิการาม(ท่างาม) อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/feU1Nt>

* ขอเชิญร่วมบุญผ้าป่าเพื่อสร้างอาคารรังสิรักษา เพื่อผู้ป่วยโรคมะเร็ง โรงพยาบาลขอนแก่น

เนื่องในโอกาสครบ ๗ รอบ หลวงปู่บุญเพ็ง กัปโปโก

วันมาฆบูชา ๑๘ ก.พ. ๒๕๕๕

ผู้สนใจ อ่านรายละเอียดและกำหนดการเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/gPkOkt>

* สำหรับผู้อ่านที่ชื่นชอบปกนิตยสารของเรา

ตอนนี้บางปกได้กลายร่างเป็น Computer wallpaper (โครงการ ๓)

ให้ได้ดาวน์โหลดกันอีกแล้วค่ะ (^__^)

http://www.dlitemag.com/index.php?option=com_content&view=article&id=177&Itemid=17

7

เป็นของขวัญที่ทีมงานขอมอบให้เป็นพิเศษเพื่อเป็นการต้อนรับปีใหม่ค่ะ ;)

งามอยู่ที่ผี ด้อยที่พระ ละอยู่ที่ใจ

หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี

วัดหินหมากเป้ง อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

หากไม่มีผีมันก็ไม่งาม ผีเป็นของงามทุกอย่าง
จะดูข้างนอกก็ประดับตกแต่งดีกว่าที่อยู่ของคนผู้ที่ยังไม่ตาย
จะดูข้างในก็เป็นของปฏิกลน่าดูทุกอย่าง ซึ่งคนธรรมดาไม่สามารถจะให้คนทั่วไปดูได้
ผู้ดูผีเป็นของดีแบบว่านั่น เป็นองค์พระได้เลย พระจึงชอบดูแต่ผีซึ่งเป็นของดีๆ ทั้งนั้น
พระดูทั้งคนเป็นคนตายเห็นเป็นซากผีไปหมด ใจของพระจึงเป็นที่ละความสวดยความงามในของอสุภได้
ท่านสอนกัมมัฏฐานให้พิจารณาอสุภในคนตายแล้วและยังมีชีวิตอยู่ เป็นอสุภเสมอเหมือนกันทั้งหมด
แต่พอความตายมาปรากฏเฉพาะหน้าบางคนเลยเกลียดหรือกลัวไป มันเข้าหลักธรรมที่ว่า
ธมม เทสสิ ปราภโว ผู้เกลียดซึ่งธรรม เป็นผู้พ่ายแพ้ ดังนี้

ถ้าความตายมาปรากฏให้เห็นเฉพาะหน้า น้อมนำเอามาพิจารณาถึงตัวของเรา
ว่าเราก็จะต้องเป็นเช่นเดียวกันนั้น ตายแล้วเปื่อยเน่าเป็นอสุภ
แม้มีชีวิตอยู่ก็ปฏิกลโสโครกเป็นของน่าเบื่อหน่าย
แล้วจะหายจากความเกลียดความกลัวและจะมุ่งหน้าบำเพ็ญแต่ความดีอันมีสาระให้เกิดประโยชน์แก่ตน
ทั้งโลกนี้และโลกหน้าสมกับธรรมที่ว่า **ธมมกาโม ภวโหติ ผู้ใคร่ต่อธรรม เป็นผู้เจริญ ดังนี้**

ความตายเป็นปรากฏการณ์ซึ่งไม่ค่อยจะมีเสนอนัก
จะนั้นเมื่อความตายมาปรากฏเฉพาะหน้า ไม่ว่าจะเป็นคนสนิทใกล้ชิดหรือห่างไกลเราก็ตาม
จึงเป็นเหมือนธรรมเทศนาอัปมาทธรรมของเทวทูตกัณฑ์หนึ่งก็ว่าได้
เป็นของไม่น่าเกลียดและน่ากลัวเลย
คนที่เกลียดและกลัวคนที่ตายไปแล้วเพราะไม่ได้น้อมนำเข้ามาพิจารณาในตน
เห็นว่าตนดีกว่าคนที่ตายไปแล้ว
เป็นคนทีสะอาดสวยงามเป็นของน่ารักน่าใคร่ คนอื่นเห็นเข้าแล้วเขาจะยินดีพอใจ
คนที่ตายไปแล้วเท่านั้นเป็นผีที่น่าเกลียด แต่หาได้รู้ไม่ว่าตัวของเราก็เป็นผีสดศพหนึ่งดีๆ นี่เอง
นอกจากจะเป็นผีสดแล้ว ยังเป็นป้าข่าที่ฝังศพของสัตว์ต่างๆ มีหมู วัว เป็ด ไก่ เป็นต้น
ซึ่งเราขนมาฝังอยู่ทุกๆ วัน
คนที่ตายแล้วเขาไม่ได้เป็นป้าข่าของสัตว์อื่นอีกต่อไปแล้ว ที่กลัวก็วาดภาพขึ้นมาหลอกตัวเอง

ว่าคนที่ตายไปนั้นจะต้องมีหน้าตาบิดเบ้ บู้บี้ อย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งวาดไปแต่ทางที่ไม่น่าดูน่าแล
ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่น่าเกลียดทั้งนั้น แต่ซากของผู้ตายเองก็หาได้รู้ด้วยไม่
เป็นภาพของผู้กลัวคิดวาดภาพเอาเอง แล้วก็กลัวไปเอง จะเรียกว่าผีหลอกให้คนกลัวได้อย่างไร
ควรเรียกว่าคนกลัวนั่นเองหลอกตนเอง แล้วไปใส่ร้ายผีต่างหาก
คนผู้พิจารณาไม่เป็นไม่เห็นธรรม จึงเป็นของยากที่จะให้เห็นจริงได้

ธรรมตามนุษย์ทั้งหลายที่เกิดมาเบื่องตันแล้วต้องตายด้วยกันทั้งหมดเป็นที่สุด
เมื่อตายแล้วพากันสมมติว่าผี เพราะตนไม่ชอบดังกล่าวแล้ว
แต่สัตว์ทั้งหลายมีกุ้ง ปลา หมู เป็ด ไก่ เป็นต้น ตายแล้วทำไมไม่เรียกว่าผี
ไม่มีใครเกลียดใครกลัวเลย กลับชอบใจชิงกันซื้อขายวุ่นวายกันไปหมด
ผีหมูนี้มีที่ไหนดึกๆ ที่นั่นคนก็จะรุมยุ้งกันทุกแห่ง
ดูที่ตลาดสดนั้นซิวันหนึ่งๆ เขาชนผีไปกองไว้ขายนับศพนับถว้น
วันไหนผีไม่มีหรือมีน้อย แยกซื้อไม่ทันวันนั้นต้องทำหน้าแห่งบนกันอุกกลับบ้าน
ทำไมจึงไม่พิจารณาให้เห็นเป็นธรรมบ้าง
คนเราเป็นเสียอย่างนี้เห็นคนอื่นเป็นของน่าเกลียดน่ากลัวไปเสียหมด
ส่วนตัวของเราเองเห็นเป็นดีไปทั้งนั้น เรากลัวผีวาดภาพคนตายขึ้นมาแล้วกลัว ก็ใส่ร้ายว่าผีหลอกเรา
แต่อยากผีเอาผีมากินเป็นอาหาร ก็ถือว่าเนื้อว่าปลาเริดอร่อยชอบใจ แกล้งทำเข้าข้างตนเองแท้ ๆ

ธรรมไม่ต้องไปค้นคว้าแสวงหาที่อื่นที่ไกลหรรค ธรรมะคือของจริง
ผู้มีปัญญาทั้งหลายล้วนแล้วแต่แสวงหาธรรมในของจริงนั้น
คัมภีร์และตำราทั้งหลายที่เขียนไว้ล้วนแล้วแต่เป็นของจริง เว้นเสียแต่ว่าจะจริงมากจริงน้อยเท่านั้น
พระพุทธเจ้าก่อนตรัสรู้ก็ไม่มีตำราคัมภีร์ แต่ตรัสรู้คือรู้ของจริงตามหลักธรรมดา
ซึ่งเป็นตำราธรรมชาติมีอยู่แล้วอย่างนั้น แล้วทรงนำเอาของนั้นมาเผยแพร่
และก็เขียนเป็นตำราสืบมาที่เรียกว่าคัมภีร์พุทธศาสนา
ตัวของเรามีความจริงอยู่บริบูรณ์ทุกประการ
ถ้าจะว่าถึงเรื่องผี ตัวของเราก็เป็นผีอยู่แล้วดังแสดงมาข้างต้น และยังเป็นผีพิสดารกว่านั้นอีก
มิใช่แต่จะวาดภาพหลอกตัวเองเล่นเท่านั้นบางที่ยังหลอกคนอื่นให้กลัวให้เจ็บให้ป่วย
จนกระทั่งหลอกให้คนอื่นเขาเสียข้าวเสียของ เสียผู้เสียคน ให้ฉิบหายตายโหงไปก็มาก
ผีชนิดนี้เป็นผีจริง มิใช่ผีวาดภาพหลอกเอาดังกล่าแล้ว

ถ้าจะพูดถึงของปฏิภูมิกำลังเกลียดแล้ว น้ำเน่าขี้หมาขี้คนออกมาจากภายในอยู่ตลอดเวลา
วันหนึ่งๆ เราชำระล้างตั้ง ๒-๓ ครั้งยังไม่สะอาดเลย แสดงว่าภายในที่เราไม่เห็นด้วยตาข้างนี้เน่ามากกว่านี้
ของทวารต่างๆ มีปากเป็นต้น เหมือนเน่าด้วยปฏิภูมิก แม้แต่อาหารที่รับประทานเข้าไป
จะเป็นของดีมีค่าสักปานใดก็ต้องเข้าไปคลุกเคล้าด้วยน้ำลายอันเป็นปฏิภูมิกเสียก่อน จึงจะกลืนลงไปได้
ที่ท่านกล่าวไว้ว่าเปรตกินน้ำเน่าของปฏิภูมิกนั้น ถ้าเรามาพิจารณาให้ดีแล้ว

มิใช่เปรตอยู่ปากฟ้าป่าหิมพานต์ น่าจะเป็นเปรตหากินอยู่ในตลาดบ้านเรานี่เอง
ท่านกล่าวไว้ในคัมภีร์มโหรรณพจิตรพิสดาร ไว้ให้ผู้มีปัญญาญาณพิจารณาด้วยตนเอง
ลูกไม้ถ้าไม่เก็บไว้ทิ้งเปลือกก็เอาไว้นานไม่ได้ จันใดคำสอนของปราชญ์เจ้าทั้งหลายก็จันนั้นเหมือนกัน
เนื้อแท้ต้องหุ้มด้วยเปลือกหนา คนผู้ไม่มีปัญญาจึงไม่สามารถหยั่งรู้ถึงคำสอนของท่านได้

ธรรมดานิสัยของคนเรา ต้องถือว่าตนดีกว่าคนอื่นเสมอ

ทั้งๆ ที่ตนเสมอเขาหรือบางทีอาจเลวกว่าเขาไปเสียอีกซ้ำ

มานะชนิดนี้เป็นกำแพงปิดกั้นไม่ให้คนเราเกิดปัญญาแสงสว่างรู้แจ้งเห็นจริงในธรรมทั้งหลาย

ธรรมชั้นสูงมรรคผลนิพพานอย่าไปหาเลยในที่อื่น ในคัมภีร์พระไตรปิฎกทั้งหมดก็ไม่เห็น

ถ้าพิจารณาธรรมชั้นต้นๆ คือไม่เห็นตัวของเราเป็นผีเป็นป่าช้าแล้ว

ก็จะกลัวคนอื่นที่ตายไป ไม่เห็นตัวของเราเป็นของปฏิกุลโสโครกพึงเกลียดแล้ว

ก็มีแต่จะเพิ่มความเมาเข้าใจว่าตนสวยตงงาม ถึงกับเอากิเลสเป็นฝูงเข้ามาตั้งทัพอยู่ในภายในใจ

ประกอบกิจการงานอันใดถึงแม้จะเป็นทางดีหรือทางชั่ว ล้วนแล้วแต่ทำอยู่ได้บังคับของกิเลสทั้งสิ้น

จะนั้นเมื่อผู้ใดมาพิจารณาตัว คือกายอันนี้โดยแยบคายเห็นตามเป็นจริงแล้วว่า

ตัวของเรานี้คือซากศพซากหนึ่ง จะตายหรือยังไม่ตายก็ได้ชื่อว่าเปื้อน

และเป็นของปฏิกุลน่าพึงเกลียด

เพราะเต็มไปด้วยของปฏิกุลน้ำเน่าของโสโครกไหลออกมาตามช่องทวารต่างๆ อยู่เป็นนิตย์

ผู้พิจารณาเห็นชัดอย่างนี้ เรียกว่าเห็นผีเป็นของงาม

เป็นดอกไม้ประดับของพระโยคาวจรผู้ท่านไม่ประมาทแล้ว

ตรงกันข้ามถ้ามาหลงมัวเมาเข้าใจว่ากายก่อนนี้เป็นของดี ประดิษฐ์คิดตกแต่งส่งเสริม

เรียกว่าเป็นดอกไม้ของมาร กายหรือผีก่อนนี้จึงเป็นของงามทั้งของพระโยคาวจรและของมารด้วย

ถ้าเป็นพระแล้วก็เห็นอย่างพระ ถ้าเป็นมารก็เห็นอย่างมาร แต่ในที่นี้พูดถึงเรื่องของพระ

พระเห็นอย่างนั้นแล้วทำให้เป็นผู้ไม่ประมาท สามารถน้อมนำเข้ามาพิจารณาในกายของตน

จนให้เกิดความสลดสังเวชเบื่อหน่าย คลายเสียจากความรักใคร่ยึดมั่นในรูปขันธ์

จนเข้าขั้นฌานสมาธิได้ในที่สุด

จะนั้นจึงเรียกว่า **ดีอยู่ที่พระ** คือพิจารณาให้เห็นอย่างพระจึงจะดีอย่างพระได้

จะเป็นพระเป็นเณรก็ตาม หากยังพิจารณาไม่เห็นชัดแจ้งอย่างแสดงมาแล้วนี้

เป็นพระเป็นเณรแต่ชื่อแต่เพศ ความรู้ความเห็นยังไม่เป็นพระเป็นเณรก่อน

ถ้าพิจารณาเห็นชัดแจ้งดังแสดงมาแล้วนั้น อย่าว่าแต่พระแต่เณรเลย

แม้ฆราวาสหรือเด็กที่ยังอมมืออยู่ก็เป็นพระขึ้นมาได้โดยสมบูรณ์

พระอะไร ก็พระอริยเจ้านั้นแหละ เพราะมาเห็นแจ้งตามสัจจะของจริง จึงเป็นพระอริยะขึ้นมาได้

ธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหมดเมื่อสรุปความลงแล้วก็คือ

สอนให้ละสิ่งที่ผิดทั้งปวง ประกอบแต่สิ่งที่ถูกต้องไป

สิ่งที่ผิดนั้นถ้าหากยังพิจารณาไม่เห็นชัดแจ้งด้วยตนตามความเป็นจริงก่อนก็ยังไม่
ท่านสอนให้ละแต่เฉพาะของที่เป็นจริงมีจริง มิใช่ของไม่มีจริง
ถ้าจะว่าถึงของจริงแล้วท่านไม่ว่าละ ท่านว่าเห็นตามเป็นจริงเท่านั้น
**ของจริงต้องเป็นจริงอยู่คงที่ ผู้ไปรู้ไปเห็นตามเป็นจริงแล้ว ของจริงก็ได้หายสูญไปไหน
แต่ผู้ไปเห็นตามเป็นจริงนั้นละถอน ไม่เข้าไปยึดมั่นในสิ่งนั้นต่างหาก**

อะไรเป็นของจริง ดังได้แสดงมาแล้วแต่ต้น คือตัวของเราท่านว่ามีของจริงอยู่ครบถ้วน
เมื่อก่อนเห็นคนอื่นตายเรียกว่าผี ถึงกลับกลัวและเกลียด
เมื่อมาพิจารณาจนให้ปัญญารู้แจ้งเห็นตามความเป็นจริงแล้วว่า
ตัวของเราทั้งนี้คือผีทั้งตัวและเป็นปฏิปักษ์ทั้งตัว จนเกิดความสลดสังเวชเบื่อหน่าย
ไม่เข้าไปหลงยึดถือมันสำคัญว่าเป็นตนเป็นตัวจริงๆ จังๆ
ในขณะที่มีชีวิตอยู่ก็ประกอบแต่คุณงามความดี อันจะให้เกิดประโยชน์สุขทั้งโลกนี้และโลกหน้า
การทำทานก็ปราศจากมัจฉริยะโดยเด็ดขาด และยอมสละความสุขจอมปลอมซึ่งเป็นโลกียะ
กลักรักษาศีลด้วยน้ำใจอันบริสุทธิ์ แม้จะภาวนาอบรมสมาธิก็จะยอมพลีชีพเพื่อบูชาพระรัตนตรัย
ไม่เห็นแก่ความเจ็บเมื่อยปวดเหน็บและทรมานต่อสู้อารมณ์ต่างๆ
จนให้ล่วงถึงจุดหมายปลายทางได้
อันธรรมของจริงทั้งหลาย มีพร้อมอยู่ที่ตัวของเรานี้ครบถ้วน
แต่ก็ยังไม่เห็นตามเป็นจริงของมัน แล้วเมื่อไรเล่าจะไปเห็น
เมื่อไม่เห็นตามเป็นจริงของมันอยู่ตราบใดก็ได้ชื่อว่า ยังหลงยึดหลงถือมันอยู่ตราบนั้น
เมื่อยังมีชีวิตก็ยังไม่หลงยึดถือมันอยู่ ตายไปแล้วก็ยังยึดถืออยู่ตามเดิม ใครจะมาแก้ไข

**หากมาพิจารณาให้รู้แจ้งเห็นตามเป็นจริง เมื่อยังมีชีวิตอยู่นี้ไม่หลงยึดถือแล้ว เราเองก็เป็นสุข
เพราะอยู่ด้วยความรู้ความเข้าใจตามเป็นจริง ไม่หลงเป็นทาสของร่างกาย
ถึงแม้จะบ่ารุงและถนอมมันไว้ก็ขนาดอุดช่องรั่วของเรือพอเข้าถึงฝั่ง
หากจะแตกดับในเวลาใดก็คล้ายกับเรือเข้าถึงฝั่งแล้ว หมดภาระไปที่**

พูดมากก็เป็นเรื่องยืดยาว จึงขอยติเพียงแค่นี้ เอิ๊วๆ

จาก "งามอยู่ที่ผี คืออยู่ที่พระ ละอยู่ที่ใจ"

http://www.thewayofdhamma.org/page3_2/patum15.html

อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจเขา จะเศร้าใจเอง

Aims Astro

ถาม – เราเพิ่งจับได้ว่าแฟนที่คบกันมา ๓ ปีมีลูกมีเมียแล้ว ข้าใจมากเพราะไม่คิดว่าเขาจะหลอกเราได้ลงคอ เสียใจและเสียความรู้สึกสุดๆ เลยอยากให้คุณช่วยเขียนเตือนคนอื่นๆ ด้วย เพื่อว่า จะมีคนโชคร้ายเหมือนเราค่ะ

เรื่องราวความชอกช้ำใจเพราะถูกหลอก หรือเพราะหลงไว้ใจจนไม่ระวัง เป็นเรื่องที่ได้ฟังจากลูกค้าอยู่เรื่อยๆ เลยค่ะ ก่อนอื่นต้องบอกว่าเรื่องนี้ไม่ได้เขียนขึ้นมาเพื่อกล่าวร้ายเพศชาย หรือมีความคิดว่าผู้ชายเลวไปหมดทุกคน เพราะคนดีก็ยังมีอยู่ไม่น้อย แต่เขียนขึ้นเพื่อเตือนทั้งผู้หญิงและผู้ชายด้วยว่าอย่าไว้ใจ วางใจใครมากเกินไป จนกลายเป็น “เสียรู้” เนื่องจากสิ่งที่ได้รับรู้จะมาจากลูกค้าหญิงเป็นหลัก เพราะลูกค้าชายมีจำนวนน้อยกว่าลูกค้าหญิงค่อนข้างมากอยู่แล้วค่ะ

ลูกค้าหญิงท่านแรก (ขอสมมุติว่าคุณไฮดี้) ในตอนแรกก็ตรวจดวงเรื่องทั่วๆ ไป หน้าที่การงาน การเงิน สุขภาพ ฯลฯ จนมาถึงเรื่องความรัก ซึ่งแวบแรกก็เห็นดาวที่ทำหน้าที่เจ้าการในเรื่องนี้ตลอดจนดาวที่เกี่ยวข้อง ดิฉันก็รู้สึกไม่ชอบมาพากลเกี่ยวกับเรื่องความรักของเธอเลยคะ ในใจตอนนั้นคิดว่าคุณไฮดี้ น่าจะถูกหลอกอยู่ คนมาเกี่ยวข้องกับฉันน่าจะใช่ชายโสด ซึ่งเมื่อลองเทียบเคียงดูก็พบว่าตัวเธอก็ไม่คอยมั่นใจในคนรัก ดิฉันถามไปว่าคบกันมานานเท่าไรแล้ว เธอตอบว่า “๕-๖ ปีแล้วคะ” ถามเธอตรงๆ ว่า “แน่ใจนะว่าเขาโสดจริงๆ” เธอตอบมาทำนองว่าจริง ๆ ก็ไม่คอยมั่นใจเลยมาตรวจดวง

ด้วยความเป็นห่วงลูกค้า จึงถามไปว่า “คุณเคยไปที่บ้าน เจอพ่อแม่พี่น้องของเข้างั๊วไหมคะ” เธอบอกว่า “บ้านเขาอยู่ไกล” สงสัยเลยถามไปว่า “ไกลแค่ไหนคะ จังหวัดอะไร” เมื่อได้ฟังคำตอบ ซึ่งเป็นจังหวัดที่ห่างจากกรุงเทพฯ ด้วยขั้วรถยนต์ไม่เกิน ๓ ชั่วโมง จึงบอกคุณไฮดี้ไปว่า “ไม่ไกลเลยนะคะ ไปเถอะ พาเพื่อนไปด้วย ไปดูบ้านเขา เอาให้แน่ใจ คิดเสียว่าไปรู้จักว่าที่ญาติของเราในอนาคต” คุณไฮดี้ถามกลับมา ซึ่งสะท้อนถึงความไม่มั่นใจในตัวคนรัก “เราเลิกเขาไปเลยดีไหมคุณเอม ไม่อยากไปหาคำตอบ” ด้วยความเข้าใจและเห็นใจ จึงตอบเธอไปว่า “คุณเลิกไม่ได้หรอก เพราะยังคาใจอยู่ ต้องรู้แน่ๆ ก่อน ถึงจะแน่ใจ ไม่อย่างนั้นคุณคงไม่คบมาได้ตั้ง ๕-๖ ปีคะ”

ระหว่างที่คุยกันนั้น ดิฉันพยายามให้กำลังใจเธอหลายๆ อย่าง เพราะทราบได้จากการพูดคุยว่าจริงๆ แล้วเธอสงสัยพฤติกรรมของคนรัก แต่อาจจะยังไม่อยากปักใจเชื่อ ซึ่งในตอนนั้นดิฉันก็เอาใจช่วย อยากให้

พิสูจน์ความจริง ถ้าเขาโสดจริงๆ จะได้หายคาใจ ยอมเป็นหมอดูที่ดูดวงพลาดให้ลูกค้าต่อว่าก็คิดว่ารับได้ (Y__Y) แต่ถ้าเรื่องที่ทายให้ถูกต้องละก็ อย่างน้อยเธอก็จะไม่เสียเวลาและคิดว่ากวนไปมากกว่านี้ ก่อนจะวางสายจากกันวันนั้นได้ให้กำลังใจเธอไปว่า “อย่าทำตัวเหมือนคนที่สงสัยว่าตัวเองป่วยเป็นโรคมะเร็ง แล้วไม่ยอมไปตรวจเลยละ ไปหาคำตอบเถอะ ไม่ว่าผลมันจะออกมายังไง ที่แน่ๆ คุณจะได้พ้นจากสภาพที่ไม่แน่ใจอะไรเลยสักทีนะค่ะ”

ดูดวงกันวันเสาร์ ปรากฏว่าสองวันต่อมาคือวันจันทร์ เมื่อดิฉันเปิดอีเมลก็ได้พบข้อความจากคุณไฮดี้ มีใจความว่า “ด้วยการกระตุ้นของคุณ ทำให้เรากลับมาหาคำตอบ ตอนนี้เราได้คำตอบแล้ว เขามีเมียมีลูกแล้ว แต่ว่าตลอดเวลาที่คบกัน เขามารับส่งเราแทบทุกวัน เขาขอโทษและขอให้เราให้อภัย แต่เราตอบเขาไปว่าไม่ขอพิศุขใจ ๓ ด้วยการแย่งสามีของใคร” อ่านอีเมลจบ ก็เกิดปิติในความรักในศิลปะของคุณไฮดี้เป็นอย่างยิ่งค่ะ เขียนมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกอนุโมทนากับเธอขึ้นมาอีกครั้ง แล้วก็ดีใจกับเธอจริงๆ ที่รอดพ้นจากผู้ชายคนนี้ได้

ลูกค้าหญิงอีกรายหนึ่งคือคุณเดซี่ (นามสมมติ) เป็นสาววัยไม่ถึง ๓๐ ปี เธอถามถึงเรื่องความรักและเล่าว่าคบหากับแฟนหนุ่มมาประมาณ ๑ ปี อายุของฝ่ายชายมากกว่าเธอประมาณ ๑ รอบนักษัตรค่ะ เมื่อตรวจดวงแล้วรู้สึกว่าคุณชายคนดังกล่าวไม่น่าจะโสด เลยถามไปว่าเจอกันได้ยังไง คำตอบคือ “ทางอินเทอร์เน็ตค่ะ”

ต้องบอกก่อนว่าไม่ได้อคติกับการเจอกันทางอินเทอร์เน็ตค่ะ ช่องทางนี้คนดีๆ ก็มี เคยได้ยินอยู่เหมือนกันว่าหลายคู่ประสบความสำเร็จถึงขั้นได้แต่งงานกัน แต่ว่าคนไม่ดีก็มีอยู่มาก และอาจตามเช็ดประวัติยากสักหน่อยค่ะ คุณเดซี่เล่าว่าคนรักของเธอเป็นข้าราชการในหน่วยงานแห่งหนึ่งทางภาคกลาง บางครั้งจะมาทำงานแถวๆ จังหวัดที่เธออยู่ แต่เวลาที่เขามาจะมาคนเดียว ไม่มีเพื่อน ไม่มีญาติ นอกจากเขาแล้วเธอก็ไม่รู้จักใครที่เกี่ยวข้องกับเขาเลยสักคนเดียว ดิฉันถามเธอไปว่า “คุณรู้สึกว่าเขาพยายามปกปิดเรื่องราวของตัวเองไหมคะ” ลูกค้าตอบว่า “หนูรู้สึกอย่างนั้นนะพี่” ถามต่อว่า “แล้วคุณเคยเจอเพื่อนหรือญาติๆ ของเขาบ้างไหม” คุณเดซี่ตอบว่า “ไม่เคยเลยสักคนค่ะ”

สนทนากับคุณเดซี่ต่อไปว่าแฟนหนุ่มของเธออายุเกือบจะสี่สิบแล้ว ทำไมถึงยังไม่แต่งงาน เธอตอบว่า “เขาเล่าว่าเคยแต่งงานแต่เมียเขาตายไปแล้ว” หมอดูได้ฟังแล้วไม่ค่อยวางใจเพราะในดวงมีเรื่องการเจอคนมีคู่แล้วมากกว่าคนเป็นพอม่าย (- -) ลูกค้าคงพอเข้าใจในอาการของหมอดู เลยถามว่า “พี่คิดว่าหนูถูกหลอกหรือ” เมื่อถามตรงก็ตอบตรงว่า “ใช่” แล้วถามเธอกลับว่า “คุณไม่สงสัยบ้างเลยหรือ” ลูกค้าตอบว่า “หนูก็สงสัยอยู่บ้างเหมือนกัน”

เนื่องจากคนรักของลูกค้าเป็นข้าราชการ ดิฉันก็เลยคิดว่าน่าจะลองสืบค้นข้อมูลจากกูเกิ้ล น่าจะพอมือข้อมูลอะไรๆ อยู่บ้าง ถามคุณเดซี่ไปว่าเคยสืบค้นไหม ก็ปรากฏว่ายังไม่เคยเลย ว่าแล้วก็ช่วยหาซะเลย ได้ผลออกมาว่า ช่วง ๒-๓ ปีที่ผ่านมารวมทั้งเมื่อต้นปี ๒๕๕๓ (ดูดวงกันช่วงประมาณเดือนตุลาคมปี

๒๕๕๓) พบข้อมูลในอินเทอร์เน็ตว่าชายคนนี้ไปทำบุญกับหญิงคนหนึ่ง องค์การการกุศลแห่งนี้มีการบันทึก
รายนามผู้มีอุปการคุณ เผยแพร่ไว้ในอินเทอร์เน็ตด้วย โดยระบุชื่อ (ขออภัยที่นักฟุตบอลมาเป็นนามสมมุติ
^__^) แบบนี้ค่ะ “คุณวิคตอเรีย คุณเดวิด เบคแฮม” เจอแบบนี้หลายๆ ลิงค์เลยทีเดียว เพราะมีการไป
ทำบุญร่วมกันหลายหน

คุณเดซี่บอกว่าเห็นแบบนี้ก็ไม่ต้องถามต่อแล้ว อึ้ง! ไม่รู้จะถามอะไรต่อดี เนื่องจากตัวเธอเองก็กลางแกลง
ในพฤติกรรมที่ดูปิดตัวเองจนผิดปกติของคนรักมาตลอด ปลอบเธอไปว่า “เอาเป็นว่าลองไปคุยกับเขา
ดูอีกครั้งก็ได้เนอะ หอมดูอาจจะพลาดก็ได้ แต่ถ้าผลออกมาว่าเขามีภรรยาแล้วจริงๆ คุณก็ควรตั้งใจที่ได้รู้
จะได้ไม่เสียใจเสียเวลานานไปกว่านี้ ขอเอาใจช่วยให้ทุกอย่างผ่านไปด้วยดีนะค่ะ”

หลังจากวางสายจากลูกค้า ก็ลองมาคิดๆ เรื่องชื่อคู่อีกที แล้วก็ปรึกษาพี่ล็กกี้ (นางเอกจากตอน **“เกียวก้อยกับความเหงา”**) ว่าเป็นไปได้ไหมที่คุณวิคตอเรียจะเป็นแม่บังเกิดเกล้าของคุณเดวิด พี่ล็กกี้ตอบว่า
“พี่กะแม่พี่ไม่เคยเขียนแบบนี้ ถ้าเป็นแม่ลูกกันก็เขียน ‘คุณวิคตอเรีย เบคแฮม และครอบครัว’ ไปเลยไม่
ดีกว่าเธอ เขียนแบบนี้คงสามีภรรยากันแหละ เอ็มเมย์” (_ _!) ส่วนเรื่องชื่อซ้ำกันนั้นก็ไม่น่าจะใช่ เพราะ
ชื่อฝ่ายชายไม่ได้ซ้ำง่าย ๆ อีกทั้งคำนำหน้าชื่อก็ไม่ใช่คำว่า “นาย” แต่เป็นคำที่ระบุถึงอาชีพด้วย ซึ่งเพื่อ
ความเป็นส่วนตัวของลูกค้าและให้เกียรติเพื่อนร่วมอาชีพท่านอื่นๆ จึงขอสงวนไว้ค่ะ

ทั้งหมดทั้งปวงที่เขียนบอกเล่าไปในฉบับนี้ ไม่ได้ประสงค์ให้ใครมีชีวิตอยู่อย่าง “หวาดระแวง”
แต่อยากให้ “หัดระวัง” อย่าไว้ใจใครง่ายจนเกินไป จนกระทั่งต้องเสียใจ หรือเสียทั้งกายทั้งใจ
ค่ะ โลกนี้คนดีก็มีอยู่ แต่ในขณะเดียวกันก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าทุกวันนี้มีคนเห็นแก่ตัว ที่พร้อมจะ
หลอกลวงหัวใจคนอื่นเพื่อความสุขของตน โดยไม่สนใจว่าจะสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้กี่ดวงใจ
ของใครบ้าง ขอให้มีการพิจารณาในการคบหา จะได้ไม่ต้องพบกับความทุกข์นะคะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่จันทา ถาวโร : ธุดงค์ผจญสัตว์ร้าย ยอมสละชีพได้เพื่อ พระธรรม

เทียบฤทธิ์

การธุดงค์ไปตามป่าเขาอันรกทึบที่ยากจะรู้ได้ว่ามีสัตว์ร้ายตัวใดจะเข้ามาทำอันตรายหรือไม่
เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักปฏิบัติมีความตื่นตัวและเตรียมพร้อมอยู่เสมอ
อีกทั้งยังแสดงถึงการยอมสละชีวิตได้ทุกเมื่อโดยไม่เกรงกลัวความตาย
มอบชีวิตและจิตใจเพื่อบรรลุถึงธรรมอันประเสริฐสุด คือพระนิพพาน
ดังเรื่องราวประสบการณ์ในการธุดงค์ของหลวงปู่จันทา ถาวโร
ซึ่งเนื้อหาที่ได้นำมาบอกเล่าใน “กว่าจะถึงฝั่งธรรม” ฉบับนี้ เป็นเพียงเสี้ยวเล็กๆ ของทั้งหมดเท่านั้น

หลวงปู่จันทา ถาวโร

วัดป่าเขาน้อย ตำบลวังทรายพูน อำเภอวังทรายพูน จังหวัดพิจิตร

เหตุการณ์เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ อันเป็นพรรษาที่ ๔ ของท่าน
ในช่วงนอกพรรษาที่ ๔ นั้นหลวงปู่ได้ไปภวนาตามป่าเขาที่ทุรกันดารหลายต่อหลายแห่ง

"สมัยนั้นป่าไม้ ภูเขา มันก็รกชัฏ สัตว์มันก็มีหลายประเภทหลายชนิด
นั่นแหละ เป็นเหตุให้เตรียมตัวพร้อมอยู่ทุกเมื่อ เตรียมตัวอยู่เสมอ เป็นเหตุให้ตื่นต่อความตายอยู่เสมอ"

หลวงปู่เล่าถึงสิ่งที่ครูบาอาจารย์ของท่านสอนไว้

"ถ้าไปอยู่ป่าเขาลำเนาไพรนั้น อย่านอน กลางวันก็อย่านอน กลางคืนก็อย่านอน
เดิน ยืน นั่ง ทำความเพียรอยู่อย่างนั้น ความสงบของจิตก็จะเกิดขึ้น
สงบเยือกเย็นดี มีอารมณ์เดียว เพราะสถานที่เหล่านั้นมันห่างไกลจากหมู่บ้าน"

ในเวลาต่อมาท่านได้ไปพักอยู่พร้อมกับภิกษุและสามเณร รวม ๓ รูป
ณ ดงพาลาด อำเภอเจริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร ซึ่งห่างจากบ้านหนองแปนประมาณ ๒-๓ กิโลเมตร

"โยมเขาก็มาท่าที่ปักให้เป็นทีเตียนๆ แฉ่งๆ ข้างหนึ่งค่ายกับพลาญหิน อีกข้างหนึ่งค่ายกับต้นสะแบง
สูงเพียงเอวเท่านั้นแหละ พระอีกองค์หนึ่งก็เข้าไปอยู่ใต้ร่มเม็ก
ต้นเม็ก มันมีใบหนาแน่น คลุมดี เสือมองไม่เห็นนะ ส่วนเณรก็เข้าไปทำที่ปักอยู่ในป่ารก"

ในสมัยนั้นป่าดงยังทึบ มีต้นไม้หนาแน่น

"เสือก็มาก ข้างก็มาก ผีก็มาก แต่คนมีน้อย บ้านหนองแปนนั่นมันก็อยู่ติดกับดงนั่นแหละ"

ในเวลาเข้าท่านไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน แล้วฉันเพียงเล็กน้อยเพื่อให้ธาตุขันธ์อยู่ได้

"ก็พิจารณาฉันพอเป็นยาปนมัตถ์ ๕ คำเท่านั้น ข้าวเหนียวปั้นไว้เป็นค่าๆ อาหารสิ่งอื่นก็ไม่เอา
เอาแต่น้ำพอเจือปนกับข้าว พอให้กลืนลงเท่านั้นแหละ พอยังชีวิตให้เป็นไปเท่านั้น"

นอกจากจะฉันภัตตาหารเพียงเล็กน้อยแล้ว หลวงปู่ยังตั้งสัจจะว่าจะไม่นอนอีกด้วย

"ถ่านอนแล้วเป็นอันตราย บางทีเสือมากินหรือข้างมาเหยียบ หรือหมีกัด หรือใหญ่มาทำร้าย
นั่นแหละ เพราะเห็นซี่ข้าง ซี่เสือ อยู่เต็มป่า ป่าไม้ก็هلكกระจัดกระจาย เพราะข้างมันทำลาย"

การอยู่ในสถานที่ที่มีสัตว์ร้ายเช่นนี้ ย่อมก่อให้เกิดความกลัวอย่างยิ่ง
ทว่าท่านกลับมีความพอใจที่จะพำนัก ณ ที่แห่งนี้

"ครูบาอาจารย์ท่านก็สอนอย่างนั้น ที่ไหนที่มีเสือมาก ช้างมาก ผีมาก ต้องไปเจริญธรรมที่นั่น
เพราะอาศัยพวกนั้นเป็นครูสอน มันกลัวเสือ มันก็ไม่อยากนอน มันกลัวช้างก็ไม่อยากนอน
กลัวผีก็ไม่อยากนอน นั่นแหละ ได้ชื่อว่าพวกนั้นเป็นครูสอน ใจมันก็สดชื่น
เรื่องที่จะสัปหงกนั้น ไม่มีเสียแล้ว"

กิจวัตรประจำวันของท่านก็คือหลังจากฉันเช้าแล้วก็เดินจงกรมไปจนถึงเที่ยงวัน แล้วจึงหยุด

"หยุดแล้วก็ยืน ยืนแล้วก็นั่ง นั่งแล้วก็ยืน ยืนแล้วก็เดิน เปลี่ยนอิริยาบถอยู่อย่างนั้น
จนล่วงไปถึง ๖ โมงเย็น แล้วก็หยุด ลงไปอาบน้ำที่ห้วยหนองตะคอง ซึ่งไหลผ่านดงนั้น
เสือข้างมันก็ลงไปกินน้ำอยู่เสมอ มีรอยหมู รอยควาย อยู่เต็มไปหมด"

หลังจากหนึ่งทุ่มไปแล้วหลวงปู่จะจุดไฟเพื่อป้องกันสัตว์ร้าย แต่ก็ไม่ได้ป้องกันได้หมดทุกชนิด
โดยเฉพาะเสือโคร่งและหมาป่าที่ทุกคนอื่นยิ่งบาดเจ็บมา จะทำอันตรายมนุษย์ที่มันเจอ
และเสือแม่ลูกอ่อนที่หิวอาหาร อาจทำร้ายมนุษย์เพื่อนำไปให้ลูกของมันกิน
ในตอนกลางคืนนั้นหลวงปู่มีเพียงสองอิริยาบถเท่านั้น คือ ยืนกับนั่ง
ออกไปเดินภายนอกก็ไม่ได้ เพราะอาจจะเจอเสือ

"นั่งแล้วก็ยืน ยืนจนเหนื่อยแล้วก็นั่ง ทำอยู่อย่างนั้น ที่นี้ก็ไหว้พระสวดมนต์ หมดทุกบทนั่นแหละ
สวดเสร็จแล้วก็อุทิศส่วนบุญกุศลไปให้สรรพสัตว์ทุกถ้วนหน้า ทั้งใกล้และไกลนั้น
เสร็จแล้วก็ชำระใจให้ผ่องใส เมื่อชำระใจผ่องใสแล้ว ก็สอนตัวเอง 'วันนี้ เรามาทำอะไร? มาตาย!...
ตายมี ๒ อย่างนะ อย่างที่ ๑ คือ เสือกิน ช้างฆ่า ผีกิน อย่างที่ ๒ ตายจากกิเลส
เออ... มึงต้องตายวันนี้ ฉะนั้น จงทำความเพียรเตรียมตัวตาย' "

แม้จะกลัวแสนกลัว แต่หลวงปู่ยังทำความเพียรไปอย่างไม่ทอดถอย
จนประมาณ ๓-๔ ทุ่ม ก็ได้ยินเสียงเสือโคร่งลงไปกินน้ำในห้วยหนองตะคอง

"เสือโคร่งใหญ่มันมาแล้ว มันลงไปกินน้ำในตะคองแล้วก็ขึ้นมา เดินก้าวเท้าห่างๆ
เหยียบใบไม้ดังขวับ...ๆ...ๆ ห่างๆ นะ หายใจ ฮึดฮัด...ๆ...ๆ เหมือนกับแมวนั้นแหละ
เราอยู่ในมุ้งก็นึกว่ามันจะผ่านไปโน้น มันก็ไม่ไปนะ ย้อนกลับมาอีก มานั่งที่ปลายหินข้างกลดนั้นแหละ
ไม่ไกลหรอก อย่างใกล้ก็ ๓ วา เท่านั้นแหละ ตัวใหญ่ขนาดเท่ามานั้นแหละ นี่เสือโคร่งใหญ่"

นอกจากเสือตัวนี้แล้วก็มีตัวอื่นๆ อีกอยู่ไม่ไกลนัก รวมทั้งตัวที่อยู่ใกล้ๆ กลดของท่านก็ยังไม่ไปไหน การอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องเจอสัตว์ร้ายเช่นนี้ ทำให้เกิดความกลัวเป็นอย่างมาก

"ทีนี้จิตมันก็ไม่ไปไหน จิตก็เลยอยู่กับกาย เพราะกลัวเสือมันแหละ จะพิจารณาอะไร?"

หลวงปู่จึงพิจารณาว่า

"พุทโธตาย ธัมโมตาย สังฆะตาย ข้าพเจ้าเป็นคนตายแล้ว
ขอมอบกายถวายชีวิตบูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เท่านั้น ไม่บูชาสิ่งอื่นในโลกนี้
บวชเป็นทาสของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ขอจงเป็นไปในธรรมะ
และขอจงรู้ธรรม เห็นธรรม พันทุกข' นั้นแหละ มอบกายถวายชีวิต วางตัวอ่อนน้อม"

ด้วยการพิจารณาเช่นนั้นก็ปรากฏผลเป็นที่น่าอนุโมทนายิ่ง

"ต่อแต่นั้นจิตมันก็ไม่ไปไหน ไม่นานจิตก็สงบรวมลงสู่ชั้นขณิกสมาธิ
ตอนแรกจิตสงบเฉียดๆ เย็นกาย เย็นจิต กายลหุตา กายเบา จิตลหุตา จิตเบา นั้นแหละ
เสียงเสื่อรองก็ไม่ได้ยินเสียแล้ว ทีนี้ก็เลยพิจารณาธาตุขันธ์ ปีติเกิดขึ้น แสงสว่างเกิดขึ้น
พอธรรมทั้งหลายเหล่านั้นเกิดขึ้น ก็เลยเป็นกำลังของจิต ความกลัวตายนั้นก็เลยหายไป"

"ทีนี้พระธรรม ผู้รู้ ก็พูดขึ้นมาอีกว่า 'เรื่องตายนั้นเป็นของธรรมดา จะล่องพ้นไปไม่ได้
การแก่ เจ็บ ตาย นี่มันเป็นผล เกิดมาจากเหตุ คือ การเกิดนั้นแหละ
แต่แล้วก็จะยกกรรมเป็นที่พึ่ง ยกให้กรรมเป็นผู้ตัดสินว่าเราควรจะเป็นภิกษุหรือเป็นชีวกหรือเป็น
ก็แล้วแต่กรรมดอก ถ้ากรรมควรที่จะได้ตายอย่างนี้ก็แล้วไป แต่ถ้ากรรมไม่มีก็ไม่ตายดอก จงวางเฉย' "

ความกลัวตายนับเป็นเรื่องธรรมดาของปุถุชนที่ยังห่วงใยในชีวิตของตน
แต่สำหรับนักปฏิบัติผู้มั่นคงในพระรัตนตรัยดังเช่นหลวงปู่จันทา ถาวโร นั้น
ท่านกลับมีความแน่วแน่ในการใช้สถานที่อันอยู่ได้ยาก เต็มไปด้วยอันตราย
ฉันท์อดอาหารเพียงน้อยนิด มีเพียงอิริยาบถนั่ง ยืน เดิน โดยไม่นอน
เพื่อความก้าวหน้าในการปฏิบัติ โดยไม่ย่อท้อต่อความลำบากและไม่ได้ห่วงใยในชีวิตตนเอง
นับเป็นการยอม"สละชีพเพื่อบูชาธรรม" อย่างน่ายกย่อง
เป็นพระสุปฏิปันโนผู้ควรแก่การกราบบูชา และดำเนินตามปฎิปทาเพื่อความหลุดพ้นทั้งปวงสืบไป

เอกสารประกอบการเขียน

คณะศึกษานิเทศน์ (๒๕๔๕) ๘๐ ปีหลวงปู่จันทา ถาวโร กรุงเทพฯ : ศิลป์สยามการพิมพ์และบรรจักษ์
จำกัด

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (๒๕๔๖) พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม พิมพ์ครั้งที่ ๑๒
กรุงเทพฯ : ธรรมสภา

ปฏิบัติธรรมแล้วทำไมนิสัยยังไม่ได้

ถาม : ทำไมบางคนเข้าวัดแล้ว กลับมีนิสัยชอบว่าและจับผิดคนอื่น
และคิดว่าตัวเองดีที่สุดแล้ว แบบนี้เขาจะได้บุญไหมครับ

นิสัยเพ่งโทษอันเกิดจากการติดตึ้นะ มันเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์เหมือนกัน

ผมว่ามันเป็นกันเกือบ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

น้อยมากที่จะมีนิสัยแบบถ่อมเนื้อถ่อมตัวอยู่ก่อน แล้วก็พอเข้าวัดเข้าวาศึกษาทางศาสนาแล้ว

ก็จะยังรักษาความถ่อมเนื้อถ่อมตัวนั้นไว้ได้นะ น้อยนะ น้อยมากๆ

ส่วนใหญ่ผมเห็น ๙๙ จาก ๑๐๐ เลยก็คือว่า

ถ้าเคยเป็นมายังไงนะ เราบูลึกกว่าเรามีเพื่อนแบบนี้ เราบูลึกแบบนี้

แล้วเราเปลี่ยนแปลงไปนะครับ ไปเข้าใจธรรมะ เข้าวัดเข้าวา รู้สึกว่าเราพบความสว่างแล้ว เราได้ดีแล้ว

ไอ้กิเลสมนุษย์ที่มันมีการเทียบเขาเทียบเรา มันก็ไม่ได้หายไปด้วย

คือเขาเรียกว่าเป็นมานะ เป็นอัตตาแหละ เป็นการเทียบเขาเทียบเรา

คือก่อนที่จะรู้จักธรรมะ คนเราก็มีการเทียบเขาเทียบเราอยู่ก่อน ว่าเราดีบ้าง เราแย่ เราด้อยกว่าเขาบ้าง

เมื่อรู้จักธรรมะแล้ว ไอ้นิสัยเทียบเขาเทียบเราตรงนี้ มันก็ไม่ได้หายไปไหน กลับจะยิ่งเติบโตขึ้น

เพราะ อะไร เพราะความเชื่อ หรือว่าศรัทธา

หรือว่าคุณงามความดีทางศาสนาเป็นของใหญ่ เป็นของใหญ่อันเป็นที่สุดเลย

มนุษย์เชื่ออยู่ลึกๆ ว่าเรื่องศาสนาเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดในชีวิต

เพราะเป็นการเปิดเผยความจริง เพราะเป็นทางสวรรค์ เป็นทางนิพพาน

เมื่อตัวเองรู้สึกว่าจะมาอยู่บนเส้นทางที่มีคุณค่าสูงสุด สูงส่งที่สุด

ก็เลยไปพอกไอ้ความรู้สึกในอัตตามานะตรงนี้ ให้มันยิ่งใหญ่ขึ้น ยิ่งขึ้นไปกว่าเดิมซะอีก

เพราะแต่ก่อนมันไม่รู้ว่าจะตรงไหนเขาเรียกว่าสูงสุด

ทีนี้มาฟังพระพุทธเจ้าบอก ว่า นี่แหละ กิจกรรมทางศาสนา นี่แหละ

การเข้าวัดเข้าวา การปฏิบัติธรรมนี่แหละ สูงสุด ไม่มีอะไรเหนือไปกว่านี้อีกแล้ว

มันก็ไปเสริมอัตตามานะตรงนั้นว่า เราสูงที่สุดแล้ว เราเหนือกว่าคนอื่นแล้ว

กลับมามองคนอื่นนี่ ที่เคยไม่เห็นหัวอยู่ คราวนี้ยิ่งไม่เห็นใหญ่เลย

ยิ่งไม่เห็นแม้กระทั่งว่าเขาจะมีความดีความชอบอะไร

เห็นแต่ว่าสิ่งที่เราทำ สิ่งที่เป็นบุญ สิ่งที่เป็นกุศล ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก

แต่ไอ้สิ่งที่มันเป็นบาป สิ่งที่เป็นพื้นของบาปกรรมทั้งหลาย

คือโลกะ โทสะ โมหะ ที่มันยังอยู่เต็มหัวใจ ที่มันยังกัดกิน ที่มันยังครอบงำหัวใจเราอยู่เนี่ย มองไม่เห็น เพราะอะไร เพราะว่ารู้สึกไปซะแล้ว สร้างภาพ หรือว่าติดกับภาพซะแล้ว
ว่าเราเป็นคนชั่ววัด เราเป็นคนที่มึนงงมึนงงอย่างใหญ่

ตรงนี้ถามว่าเขาได้บุญหรือเปล่า มันได้บุญตรงที่มีความศรัทธา มีความสว่าง มีทิศทางของความสว่าง เหมือนอย่างที่ว่าเมื่อถึงพระพุทธ ทิศทางของความสว่างเกิดจากใจที่มันยึดใครคนหนึ่งเป็นสรณะ อย่างเช่นยึดพระพุทธเจ้าด้วยความเลื่อมใสจริงๆ นั่นก็คือมีทิศของความสว่างที่แน่นอนที่มันคง แต่ส่วนบาปมันก็ยังได้ทำอยู่ แล้วก็อาจจะได้ทำยิ่งกว่าเดิมซะด้วย
เพราะว่าเวลาที่เรารู้สึกหรือว่าเอาศาสนามาพูด มาบังหน้า หรือว่ามาเป็นภาพติดตัวเนี่ย หันทีที่เราไปทำเรื่องที่เป็นกิเลสๆ มันถูกขยายผลใหญ่โตอย่างที่คุณคิดไม่ถึงเลย ยกตัวอย่าง อย่างบางคนไปบอกว่าผมนี้แหละรู้จริงแล้ว ผมนี้แหละคนในของพุทธศาสนา แต่กลับไปใช้แอบอ้าง เอาพุทธศาสนาไปแอบอ้าง
บอกว่านี่คุณควรเลือกผมเข้าไปในสภา หรือว่าคุณควรที่จะเชื่อผม ไม่ว่าผมจะขออะไร

ไอ้ประเภทแบบนี้เนี่ย มันกลายเป็นว่าคุณเอาของสว่างมาปู้ปู้ยาให้มันเป็นของต่ำไป ของมืดไป กรรมที่เกิดจากการเอาของสูง ดิ่งของสูงลงมาถึงต่ำ ตัวนั้นมันใหญ่หลวงนะ มันเป็นบาปกรรมที่ใหญ่หลวง เพราะฉะนั้น ถ้าจะเข้าวัด ถ้าจะมีความรู้สึกที่เราได้อยู่ในจุดที่สูงส่งแล้ว ไม่ใช่ไปติดภาพนะ ว่าเราเข้าวัด หรือไม่เข้า หรืออยู่นอกวัด
แต่ให้สำรวจเข้ามาว่าเรายังมีโลกะ ยังมีโทสะ ยังมีโมหะอยู่แค่ไหน
ถ้าหากสำรวจได้แล้ว แล้วก็พบว่า เออ โลกะ โทสะ ของเรา มันลดลงได้จริง เบบางลงไปจริง ค่อยภูมิใจ
แต่ถ้าหากว่าโลกะ โทสะ มันยังอยู่ อย่าเพิ่งไปภูมิใจ
แม้ว่าเราจะเชื่อแล้วว่า ตัวเองอยู่ในที่ที่ดี อยู่ในที่ที่มันเป็นศรัทธา มันมีความสว่าง มันมีความเจริญรุ่งเรืองขนาดไหนก็ตามนะครับ

ระลึก “อะไร” เมื่อไปทำบุญที่วัด (ตอนที่หนึ่ง)

งดงาม

rngodngam@gmail.com

ในช่วงเวลาสงฆ์ทำปีเก่าและต้อนรับปีใหม่นี้เป็นช่วงเวลาที่เราได้เห็น
พุทธศาสนิกชนไปทำบุญกุศลที่วัดกันอย่างล้นหลามเลยทีเดียวครับ
แม้กระทั่งผ่านไปสัปดาห์แรกของปีแล้ว ผมได้พาญาติผู้ใหญ่ไปทำบุญที่วัดบางแห่ง
ก็ยังพบว่าพุทธศาสนิกชนยังไปทำบุญกันที่วัดกันอย่างมากมายอยู่เลย
ก็เป็นที่น่าปีติ และอนุโมทนาด้วยเป็นอย่างมากเลยทีเดียว

มีคำถามหนึ่งที่ผมอยากจะให้ท่านผู้อ่านได้ลองถามตัวเองนะครับว่า
ท่านได้ระลึก “อะไร” เมื่อเวลาที่ท่านได้ไปทำบุญที่วัด

ท่านก็ลองนึกคำตอบไว้ก่อนนะครับ ...

เวลาที่เรามาทำบุญที่วัดนี้ เราก็คงมีเรื่องที่เราจะระลึกกันอยู่หลากหลายมากมาย
ทีนี้เราต้องเข้าใจก่อนว่า แม้ว่าเราจะทำบุญหรือทำกิจกรรมทุกอย่างเหมือนกัน
แต่หากระลึกใจไว้แตกต่างกันแล้ว บุญกุศลที่เกิดขึ้นนั้น ก็แตกต่างกันได้
(และการขัดเกลาจิตใจให้บริสุทธิ์ผ่องใสอันเนื่องมาจากการทำบุญนั้น ก็ต่างกันด้วย)
ถามว่า “เป็นไปได้หรือ” ก็ในเมื่อเราก็กทำบุญและทำกิจกรรมอื่น ๆ เหมือนกัน
ก็ตอบว่า “เป็นไปได้” นะครับ

ขอยกตัวอย่างว่า ในขณะที่เราถวายสังฆทานต่อพระภิกษุในวัดนั้น
หากเราระลึกใจว่าถวายสังฆทานเพื่ออธิษฐานขอให้แฟนรักเราให้มาก ๆ
หรือขอให้ลูกได้เรียนหนังสือเก่ง ๆ แล้ว เราก็ได้บุญกุศลในระดับหนึ่ง
แต่ว่าย่อมจะได้บุญกุศลน้อยกว่า การที่เราระลึกใจว่ากำลังถวายสังฆทาน
เพื่ออวยพรโยชนแห่งสงฆ์ทั้งปวง และทำนุบำรุงพระศาสนา
อันจะเป็นประโยชน์ในอนาคตแก่มหาชนทั้งหลาย

ในตอนนี้อย่าตอบหน้า ผมจะขอแนะนำการระลึกใจบางอย่าง และเล่าบางเรื่องให้ทราบ
เพื่อที่เมื่อท่านได้ไปทำบุญกุศลที่วัดแล้ว จะได้มีทางเลือกว่าจะระลึกใจอย่างไร
แต่ก่อนที่ผมจะเล่าต่อไป ผมขอชี้แจงใน ๒ ประเด็นก่อนนะครับ
ในประเด็นแรกคือ ผมจะขอยกเฉพาะ “กรณีที่ท่านไปวัดเพื่อทำบุญตามปกติ” ทั่วไปนะครับ
ไม่รวมถึงกรณีไปงานศพ ไปทำบุญเก็บศพครบรอบหลายวัน หรือไปเข้าคอร์สอบรมภาวนา
หรือมีกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ เนื่องจากเนื้อที่จำกัด ผมไม่สามารถเล่าให้ครอบคลุมได้ทั้งหมด
และประเด็นที่สองคือ ท่านต้องมีพื้นฐานความเข้าใจในเรื่อง “บุญกิริยาวัตถุ ๑๐” เสียก่อน
โดยหากท่านไหนไม่เข้าใจเรื่อง “บุญกิริยาวัตถุ ๑๐” แล้ว ผมขอแนะนำให้ย้อนไปอ่าน
บทความเรื่อง [“สร้างบุญกุศลง่าย ๆ ระหว่างเดินทาง”](#) ในวารสารธรรมะใกล้ตัว Lite ฉบับ ๓๗
และเรื่อง [“สร้างบุญกุศลได้ง่าย ๆ ในแต่ละวัน”](#) ในวารสารธรรมะใกล้ตัว Lite ฉบับ ๓๘
ก่อนนะครับ เพราะจะเป็นประโยชน์มากสำหรับเนื้อหาของบทความตอนนี้

ในเรื่องของการระลึกใจในระหว่างไปทำบุญที่วัดนี้ ในกรอบใหญ่ ๆ แล้ว
ผมจะขอเล่าและอธิบายโดยยึดหลักการ ๓ ข้อใหญ่ ๆ นะครับว่า
ข้อ ๑ ให้เราละเว้นบาปอกุศลทั้งปวง
ข้อ ๒ ให้เราสร้างกุศลทั้งหลายทั้งปวงให้ถึงพร้อม และ
ข้อ ๓ ให้เราทำจิตใจให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส

หากท่านจะถามว่า “บาปอกุศล” มีอะไรบ้าง ก็ขออธิบายอย่างง่าย ๆ ก็คือ “อะไรก็ตามที่ผิดศีล ๕ ทั้งกาย วาจา และใจ” นั้น ถือเป็นบาปอกุศลทั้งหมด นอกจากนี้ เราก็ควรจะพิจารณา “อกุศลกรรมบถ” ๑๐ ประการด้วย อันได้แก่

๑. ปาณาติบาต คือ การฆ่าทำลายชีวิต
๒. อทินนาทาน คือ การถือเอาของที่เขาไม่ได้ให้
๓. กาเมสุมิจฉจาร คือ การประพฤติดูผิดในกาม
๔. มุสาวาท คือ การพูดโกหกหรือพูดเท็จ
๕. ปิสุณาวาจา คือ การพูดส่อเสียด
๖. ผรุสวาจา คือ การพูดคำหยาบ
๗. สัมผัปปลาปะ คือ การพูดเพ้อเจ้อ
๘. อภิขฌา คือ การละโมภอยากได้ของผู้อื่น
๙. พยาบาท คือ การคิดประทุษร้ายหรือคิดร้ายต่อผู้อื่น
๑๐. มิจฉาทิฏฐิ คือ การเห็นที่ผิดไปจากคลองธรรม

หากจะให้ละเอียดขึ้นไปอีก ท่านอาจจะพิจารณาก็ได้ว่า

จิตใจที่ไหลไปตามโทสะ โมหะ โลภะนั้น ย่อมถือเป็น “อกุศล” อีกด้วย

ในอันดับแรกเลย เวลาที่เราไปถึงวัดและอาจจะได้พบเห็นคนเยอะ ๆ

เราจะระลึกอะไรครับ ... เราเคยคิดทำนองนี้บ้างไหมครับว่า

“คนเยอะเหลือเกิน เราไม่น่าจะมาทำบุญในวันนี้เลย”

“พวกนี้นะนะ ขอบมาแต่ช่วงเทศกาล ที่ช่วงเวลาปกติ ไม่เห็นมาทำบุญกันบ้าง” เป็นต้น

บางที่เราก็อาจจะมีหลงไปคิดทำนองนั้นกันอยู่บ้างนะครับ

แต่หากจะระลึกให้เป็นกุศลแล้ว เราอาจจะลองวางใจเสียใหม่ และระลึกนะครับว่า

“คนมาเยอะจริง ๆ เลย ทำบุญกันเยอะเลย เราขออนุโมทนาบุญกับทุกคนเลยนะ”

หรือ “ดีใจจริง ๆ และมีปีติจริง ๆ ที่มีคนมาทำบุญเยอะ ๆ จะได้ช่วยเป็นกำลัง

ให้พุทธศาสนา จะได้มีส่วนช่วยให้สังคมสงบร่มเย็น ขออนุโมทนาบุญกับทุกคนด้วย”

เช่นนี้ หากระลึกทำนองนี้ได้ เราก็จะสบายใจ แถมได้อนุโมทนาบุญเพียบเลยนะ

ไปที่วัดแล้ว เราอาจจะเจอเรื่องชวนให้เกิดโทสะหรือไม่พอใจบ้างเหมือนกันนะครับ

ที่จอดรถไม่มีบ้าง จอดรถช้าหรือกินที่บ้าง คนเบียดกันบ้าง คิวยาวบ้าง

คนแซงคิวกันบ้าง บางคนจุดธูปเทียนช้า เหน้ามั่นช้า หรือปิดทองช้าเหลือเกิน

บางคนวางของกินเนื้อที่ หรือใครทำอะไรให้เราเกิดโทสะหรือไม่พอใจก็ตามที่

เราเองก็สามารถที่จะให้อภัยทานกันได้ครับ สิ่งใดที่จะทำให้เราเกิดโทสะไม่พอใจ

เราสามารถฝึกที่จะมีสติรู้เท่าทันใจที่มีโทสะของเราเอง และฝึกให้อภัยทานแก่ผู้อื่นได้

(แถมยังระลึกใจอุทิศบุญกุศลจากการมีสติ และการให้อภัยนั้นให้แก่ผู้อื่นได้ด้วย)

เวลาที่อยู่ในวัด เราอาจจะเคยเห็นนะครับว่า บางคนไหว้พระนานเสียเหลือเกิน บางคนก็จบเงินทำบุญ และอธิษฐานในใจนานเสียเหลือเกิน (เนื่องด้วยข้อจำกัดในเรื่องพื้นที่บริเวณนั้น ๆ ในวัด บางทีเราก็กดองรอให้เขาไหว้สวด หรืออธิษฐานเสร็จก่อน) เราจะระลึกอะไรในใจครับ เราเคยระลึกไหมว่า “จะสวดไหว้อะไรกันนานหนักหนานะ” หรือไม่ก็ “ทำบุญแค่สิบบาทหรือยี่สิบบาท จะจบเงินอธิษฐานขออะไรกันมากนักนะ” หากไประลึกเช่นนั้น ก็เกิดโทสะหรือไม่พอใจ และเป็นบาปอกุศลเท่านั้นเองนะครับ

ในอันที่จริงแล้ว เราจะรู้ไหมครับว่า เขาคอนั้นกำลังสวดไหว้พระโดยระลึกอะไรอยู่ เขาคอนั้นอาจจะกำลังตั้งใจสวดมนต์ถวายเป็น “ปฏิบัติบูชา” แก่พระรัตนตรัยก็ได้ อาจจะกำลังสวดมนต์ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลให้แก่ในหลวงอยู่ก็ได้ อาจจะกำลังสวดมนต์ เพื่อสร้างกุศลอุทิศให้พ่อแม่ที่กำลังป่วยหนักอยู่ก็ได้ หรือกำลังสวดไหว้พระ เพื่ออธิษฐานจิตว่าจะตั้งใจไปออกบวชตลอดชีวิตก็ได้ และเราจะรู้ไหมครับว่า คนที่กำลังจบเงินนั้น กำลังอธิษฐานอะไรอยู่ เห็นว่าใส่เงินแค่สิบบาทหรือยี่สิบบาทนั้น และอาจจะไม่มากเลยสำหรับบางท่าน แต่ว่าเงินนั้นอาจจะเงินค่าอาหารมื้อหนึ่งของเขา และเขาดังใจอดอาหารเพื่อมาทำบุญถวายแก้ววัด เงินนั้นอาจจะเงินจำนวนมากสำหรับเขา หรือเป็นเงินทั้งหมดที่เขามีในขณะนั้น และเขาดังใจที่จะทำบุญเงินทั้งหมดที่มี เพื่อมุ่งปรารถนานิพพาน หรือไปพุทธภูมิก็ได้ ในเมื่อเราไม่อาจจะรู้ได้ เราก็ก่อนไม่ควรไปหลงมีโทสะ หรือไปดูถูกดูหมิ่นอะไรเขา หากเราจะรอสักนิด และก่อนโมทนากับการทำบุญของเขา ก็จะได้ประโยชน์ครับ

บางวัดก็อาจจะมียอทานมารออยู่และประพฤติกรรมบางอย่างที่รบกวนเราบ้าง เราก็สามารถที่จะให้อภัยทานได้ หากเราจะไม่ให้ทานเขา เราก็ “ถืออุเบกขา” ไว้ หากเราเห็นใครคนอื่นให้เงินแก่เขา เราก็ร่วมอนุโมทนาบุญได้ ก็ไม่จำเป็นที่เราจะต้องไม่พอใจขอทานแต่เพียงอย่างเดียว เราเองอาจจะลองระลึกได้ว่าขอทานเหล่านี้ก็เป็นเนื่อบุญของญาติธรรมอื่นได้ ญาติธรรมท่านอื่นบางท่านนอกจากได้ทำบุญที่วัดแล้ว ก็ได้ทำบุญกับผู้ยากไร้ด้วย และเราเองก็ระลึกได้ว่าหากเราประมาทในการละเว้นอกุศลและการสร้างกุศลแล้ว เราเองก็อาจจะมาอยู่ในสภาพของขอทานได้เช่นกันในอนาคต หรือเราเองอาจจะระลึกเห็นสังขารว่า ชีวิตนั้นเป็นทุกข์ และสังสารวัฏนั้นน่ากลัว เราควรเร่งรีบปฏิบัติภาวนาให้พ้นจากสังสารวัฏไปเลย

ในปัจจุบันจะเห็นว่ามีฆราวาสหญิงนุ่งสั้น ๆ มาวัดกันอยู่พอสมควร
ขอเรียนว่า “ไม่ดี และไม่เหมาะสมเลย” เพราะนอกจากอาจจะทำให้
พระภิกษุบางท่านเดือดร้อนแล้ว ก็ทำให้ฆราวาสชายหลายท่านเดือดร้อนด้วยเช่นกัน
ก็ต้องยอมรับกันนะครับว่า พระภิกษุไม่ได้เป็นพระอรหันต์กันหมดทุกรูป
และฆราวาสชายก็ไม่ได้บรรลุธรรมขั้นสูง และไม่ได้เก่งอสุภกรรมฐานกันทุกคน
ดังนั้นแล้ว หากฆราวาสหญิงจะแต่งตัวให้เรียบร้อยมิดชิดเมื่อไปวัดแล้ว
นั้นจะเป็นการช่วยได้มาก และเป็นการไม่ไปสร้างอกุศลในใจให้แก่บุคคลอื่น
แต่ปัญหาคือ เราก็ไม่สามารถไปบังคับกันได้ทั้งหมดทุกคน
ทีนี้ หากฆราวาสชายไปพบฆราวาสหญิงไหนแต่งตัวสั้น ๆ ล่อตาล่อใจแล้ว
เราจะระลึกละใจอย่างไร บางท่านก็อาจจะหลงตามไปคิดไม่ดีถึงไหน ๆ แล้ว
บางท่านก็อาจจะมโหฬารโมโหว่า “ทำไมจึงแต่งตัวเช่นนี้มาวัด” เป็นต้น
การหลงไประลึกในเรื่องราคะ หรือโหสดังกล่าวนั้น ไม่มีประโยชน์ครับ
จะมีแต่อกุศลที่เกิดแก่ตัวเรา ในกรณีเช่นนี้ หากเรามีโหสะ เราก็ให้อภัยท่านได้
หากเราหลงตามไปดูไปคิด ก็ให้มีสติรู้ทัน และฝึกระลึกใจให้มั่นคงในศีลข้อ ๓

เวลาไปที่วัดนั้นก็อาจมีบ้างที่ว่า สัมของไว้หรือของหายหรือกระทั่งโดนลักขโมยของไป
บางคนก็มีโหสะและโมโหหะครับ บางคนก็ถึงขนาดสาปแช่งพยาบาทคนที่นำของไป
บางคนก็หันมาทะเลาะกับญาติธรรมที่ไปด้วยกันว่าไม่ยอมช่วยกันดูของให้
หรือฝากให้ดูแล้ว แต่ญาติธรรมไม่ช่วยรับผิดชอบดูแลให้ดี ต่าง ๆ นานา
บางคนก็กังวลกลัวใจว่ามีบัตรโน่นบัตรนี่เยอะแยะ ต้องไปทำบัตรใหม่วุ่นวาย
แต่โดยสรุปแล้ว จิตใจก็เต็มไปด้วยโมหะ โหสะ หรือโลภะนะครับ
ผมเคยไปร่วมทำบุญที่วัดแห่งหนึ่งในงานบุญครั้งหนึ่งเมื่อสี่หรือห้าปีก่อน
ซึ่งปรากฏว่ามีญาติธรรมท่านหนึ่งได้ลืมกระเป๋าเงินไว้ในห้องน้ำ
หลวงพ่ที่วัดท่านก็ประกาศออกเสียงตามสายในวัดว่า
ให้คนที่นำกระเป๋าเงินไปนั้น นำมาส่งคืน ไม่ควรทำบาปอกุศลโดยนำของคนอื่นไป
แต่สำหรับเจ้าของกระเป๋าเงินนั้น หากไม่ได้คืนแล้ว ขอให้ระลึกใจไปเลยว่า
ขอถวายกระเป๋าใบนั้นและทุกอย่างในนั้นแด่พระพุทธเจ้า และถวายวัดไป
(เพราะว่าได้สูญเสียสิ่งเหล่านั้นไปเนื่องในการมากราบไหว้พระและทำบุญที่วัด)
ซึ่งในกรณีดังกล่าวนี้ ยังไงแล้ว หากจะไม่ได้ของคืน มันก็ไม่ได้คืนนะครับ
เราจะไปเครียด เสียใจ โกรธแค้น พยาบาท หรือสร้างอกุศลเพิ่มในใจไปทำไมกัน
สู้ว่าเราเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส และถือเป็นโอกาสที่จะสร้างบุญกุศลให้แก่ตนเอง
จะไม่ดีกว่าหรือครับ ในกรณีนี้ หากจะไม่ระลึกใจว่าถวายแด่พระพุทธเจ้าหรือวัด
ก็อาจจะระลึกได้ว่าขอทำบุญให้คนยากไร้ หรือทำบุญให้เจ้ากรรมนายเวรก็ได้
อาจจะระลึกให้อภัยท่านแก่ผู้ที่นำกระเป๋าหรือสิ่งของนั้น ๆ ไปก็ได้
หรืออาจจะระลึกในเรื่องหลักกรรมว่าเมื่อก่อนเราเคยเอาของของคนอื่นเขามา

ในปัจจุบันเราก็ต้องสละของให้คนอื่นไป และให้เกรงกลัวบาปอกุศลมากขึ้น
หรืออาจจะระลึกเห็นสังขารว่า ทรัพย์สินวัตถุทั้งหลายนี้แท้จริงแล้วไม่ใช่ของเรา
ยึดถือเอาไว้ไม่ได้ ตายไปก็เอาไปไม่ได้ ต้องทิ้งไว้ในโลกใบนี้
ทุกอย่างก็เป็นเพียงวัตถุธาตุในโลก และใจเราเองที่ไปหลงสมมติยึดถือว่าเป็นของเรา

เมื่อประมาณสี่หรือห้าปีก่อน ในหลวงท่านทรงพระประชวรและประทับที่โรงพยาบาลศิริราช
โดยก็ได้มีญาติธรรมจำนวนมากได้ไปร่วมสวดมนต์ที่โรงพยาบาลศิริราช
เพื่อขอให้ในหลวงได้ทรงหายจากพระประชวร และก็มีการเปิดโรงทานที่โรงพยาบาลด้วย
ในช่วงนั้น ผมได้ฟังรายการวิทยุธรรมะรายการหนึ่งที่มีพระภิกษุเป็นผู้จัดรายการ
มีญาติธรรมโทรศัพท์เข้าไปเล่าในรายการวิทยุให้ฟังว่า เธอได้มีโอกาสไปร่วมสวดมนต์
เธอบ่นให้หลวงพ่ोजัดรายการฟังว่า เธอเห็นขยะทิ้งไม่เป็นที่ในโรงพยาบาลมากมาย
และก็มียังกล่องอาหารหรือเศษอาหารที่ได้รับจากโรงทานอย่างไม่เหมาะสมอยู่มาก
เธอก็บ่นว่าบรรดาท่านที่ทิ้งขยะไม่เป็นที่นั้น ควรจะต้องปรับปรุงอย่างนั้นอย่างนี้
หลวงพ่ोजัดรายการธรรมะนั้น ท่านถามว่า โยมได้ไปร่วมสวดมนต์ที่โรงพยาบาล
โยมได้เห็นญาติธรรมจำนวนมากมาสวดมนต์ถวายเป็นพระราชกุศลแด่ในหลวง
โยมได้เห็นผู้ใจบุญกุศลมาเปิดโรงทานให้แก่ญาติธรรมที่มาสวดมนต์
แต่กลับมาถึงบ้านแล้ว โยมระลึกในใจได้แต่ “ขยะที่ทิ้งไม่เป็นที่” เช่นนี้หรือหรือ
ทำไมโยมถึงได้ไปสนใจมองและจำได้แต่เพียง “ขยะ” เท่านั้น
ในขณะที่มีสิ่งที่เป็นบุญกุศลให้โยมระลึกได้มากมายในโรงพยาบาลนั้น

ฉันใดก็ฉันนั้น หากเราได้มีโอกาสไปทำบุญกุศลที่วัดทั้งทีแล้ว
สิ่งใดที่เป็นอกุศล สิ่งใดที่ไม่ดี เป็นกิเลสในใจ ทั้งโทสะ โมหะ โลภะ หรือ
แม้กระทั่งเรื่องที่เราเห็นว่าไม่ดี ไม่เหมาะสม และควรปรับปรุงทั้งหลายนั้น
ทำไมเราจะต้องเก็บสิ่งเหล่านั้นมาระลึกให้เกิดอกุศลในใจเราด้วยละ

ผมเคยได้ฟังญาติธรรมอีกท่านหนึ่งเล่าเรื่องเกี่ยวกับท่าน “โคฟี อันนัน” (Kofi Annan)
ซึ่งท่านเป็นอดีตเลขาธิการสหประชาชาตินะครับ เรื่องเล่ามีอยู่ว่า
ในสมัยที่เป็นเด็กนักเรียนนั้น เคยมีอาจารย์ท่านหนึ่งหยิบกระดาดเปล่าสีขาว
ขึ้นมาหนึ่งแผ่น แล้วก็ใช้ปากกาแต้มจุดสีดำลงไปบนนั้นหนึ่งจุด
จากนั้นก็ชูกระดาดแผ่นนั้นให้นักเรียนในชั้นได้ดู แล้วถามว่า “ทุกคนเห็นอะไร”
นักเรียนทุกคนในชั้นก็ตอบว่า “ได้เห็น “จุดสีดำ” ในกระดาดแผ่นนั้น”
อาจารย์ได้ถามนักเรียนทุกคนว่า “ไม่มีใครเห็นสีขาวในกระดาดเลยหรือ”
จากนั้น อาจารย์ก็ได้สอนให้นักเรียนได้หัดมองในด้านดีในสิ่งดี ๆ
และมองในมุมกว้างโดยรวมของสิ่งต่าง ๆ
ท่าน “โคฟี อันนัน” ได้เรียนรู้ทัศนคตินี้ และชีวิตท่านก็มองแต่สีขาว

จนกระทั่งท่านได้ไปดำรงตำแหน่งเป็นเลขาธิการสหประชาชาติ

สิ่งเหล่านี้ก็เปรียบเสมือนกับกรณีที่เราเห็นภาพวาดสวยงาม
ที่อาจจะมีจุดตำหรือรอยต่างเล็ก ๆ อยู่บ้างในภาพ
แต่เราก็เห็นและสนใจอยู่แต่กับจุดตำหรือรอยต่างเล็ก ๆ นั้น
จนกระทั่งเราลืมความสวยงามของภาพทั้งหมด
กรณีที่เรไปทำบุญกุศลที่วัดก็เช่นกันครับ
อย่าปล่อยให้จุดตำหรือรอยต่างเล็กน้อยมากลบบุญกุศลอันดีงาม
ที่เราได้มีโอกาสไปสร้าง ไปทำ และไปปฏิบัติไว้ดีแล้ว
ขอเพียงให้เราสามารถที่จะระลึกใจให้ถูกต้องได้เท่านั้นเอง

(ยังไม่จบนะครับ แต่เล่ามายาวแล้ว ขอยกไปคุยต่อในตอนหน้าครับ)

ดั่งตฤณพจนา ๒๔

ดั่งตฤณพจนา Dungtrin's rhapsody

อวยพรวันเกิด

มีคำตอบรอบรู้อยู่หมดแล้ว
เพราะฉะนั้นฉันไม่ขอตอบต่อเธอ
อันวันเกิดเกิดถึงสำเร็จง่าย
เขาอวยสุขจงสุขซึ่งถึงกันแสน
จงมีนิวศรลืบไว้หิยของ
มีตาดูมีหูฟังไม่ฟังกันท์
เมื่อยังครบก็สบช่องให้ล่องลอย
อันมนุษย์สุดประเสริฐเกิดกายา

ล้วนพร่าวแพรวเป็นแถวหน้ามาเสนอ
เพื่อไม่เก้อก็อวยพรเป็นกลอนแทน
เพราะรอบรายโปรยเสียงเสนาะแสน
ไม่แร้นแค้นแสนหาไว้หากิน
มีปากลองของอ่อยไม่กร่อยลิ้น
มีจุมกไว้ดมกลิ่นอย่างเคยมา
รอดตลอดปลอดบ่วงที่ห้วงหา
เพราะกอปรใจพร้อมปัญญาหาพิพพาน

ดั่งตฤณ

เทคนิคการลงทุนแบบถัวเฉลี่ยต้นทุน Dollar Cost Average (DCA)

Mr.Messenger

สนใจติดตามข่าวสารการลงทุนได้ที่ <http://twitter.com/MrMessenger>

ย้อนกลับไปตอนที่เราเข้าเรียนมหาวิทยาลัยกันใหม่นะครับ หรือใครนึกไม่ออก เริ่มจำไม่ค่อยได้ ลองย้อนไปวันแรกที่เราเข้าทำงานดูก็ได้ ... ใครยังจำไม่ได้อีก ผมอยากให้นึกถึงสิ่งที่คุณเริ่มทำเป็นครั้งแรกในชีวิต จะเป็นอะไรก็ได้ ขอให้ได้ประสบการณ์กลับมาอีกแล้วกัน

ที่ผมให้ย้อนกลับไปนึกถึงเหตุการณ์เหล่านั้น ก็เพราะจะบอกว่า การทำอะไรก็ตามในครั้งแรก สิ่งที่เราได้คือประสบการณ์ตรง ซึ่งเจ้าประสบการณ์จากการลงมือทำนี่ มันสำคัญพอๆกับ อาจารย์ผู้สอน เคล็ดวิชาให้แก่เราทีเดียวในความรู้สึกของผม หรือพูดอีกอย่างก็คือ ประสบการณ์ถือเป็นครูของเราอีกคนหนึ่งเช่นกัน ใครยังไม่เจอครูที่ถูกชะตา หรือครูที่ทำให้คนอยากเรียนรู้อะไรใหม่ๆ ไม่จำเป็นต้องรอหรอกครับ ลงมือทำเลย หากเราเชื่อว่าสิ่งนั้นดีจริงๆ ประสบการณ์จะเป็นครูให้แก่เราเอง

และผมก็เชื่อว่า มีชาวพุทธจำนวนมากอาจยังหาครูบาอาจารย์สอนธรรมะแบบถึงจิตถึงใจได้ไม่เจอ อย่างแรกที่ผมจะบอกก็คือ บางทีอาจเป็นเพราะเราเองที่ยังไม่เปิดใจยอมรับอะไรเข้ามาในหัว แต่ถ้ายอมรับก็ยังไม่เจอ หยุดหาคครับ **ครูที่ดีที่สุดอยู่กับเราแล้ว อยู่ที่กาย อยู่ที่ใจของเราเอง** **ประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตัวเองนี่แหละครับ จะพาเราข้ามภพข้ามชาติได้**

เกริ่นมาซะยาว การลงทุนมีส่วนคล้ายกับการปฏิบัติธรรมอยู่อีกอย่างหนึ่งครับ นั่นก็คือ ต้องรู้จักเริ่มต้น และต้องการความต่อเนื่อง ความต่อเนื่องในที่นี้หมายถึงเมื่อได้เริ่มห้ามหยุดห้ามขี้เกียจ จะท้อบ้าง เสียใจบ้าง ผิดหวังบ้าง ก็ได้ครับ แต่ห้ามหยุด เคยมีนักลงทุนมืออาชีพท่านหนึ่งบอกผมว่า ลงทุนแล้วจะขาดทุน จะผิดหวังหรือจะกลัวมันเท่าไรก็ตาม อย่าเลิกไปก่อน อยู่ให้นานๆเดียวกัวยเอง ตอนแรกที่ได้ฟังคำกล่าวนี้นี้ ผมก็อดสงสัยไม่ได้ว่า ถ้าไม่มีสติเสียอย่างหนึ่ง ใครที่เข้ามาในตลาดหุ้นเพื่อหวังจะรวยเร็วหวังเก่งกำไร อยู่ไปนานๆก็ยิ่งหมดตัวสิ จริงไหมครับ? แต่ลองคิดย้อนกลับ หากเราตั้งใจจะอยู่ในการลงทุนให้นานๆตั้งแต่แรก เราจะไม่กล้าทำอะไรที่เสี่ยงเกินตัว หรือถึงจะเสี่ยง เราก็จะเริ่มใช้เหตุผลพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้น เรียนรู้เพิ่มขึ้น เพื่อเอามาตัดสินใจแทนการใช้อารมณ์ ... หนึ่งในกลยุทธ์การลงทุนที่จะทำให้เราอยู่กับร่องกับรอยของการลงทุนให้นานที่ผมอยากแนะนำก็คือ Dollar Cost Average ตามหัวข้อครับ

Dollar Cost Average หรือชื่อย่อก็คือ DCA คือการลงทุนแบบถัวเฉลี่ยต้นทุน ต่อไปนี้ขอเรียกย่อว่า DCA นะครับ ขยายความ DCA ก็คือ การที่เรากำหนดวงเงินลงทุนเป็นงวดๆ งวดละเท่าๆกัน อาจลงทุนเป็นรายเดือน หรือไตรมาสโดยไม่สนใจว่าราคาหน่วยลงทุนหรือราคาหุ้นที่เราต้องการซื้อจะขึ้นหรือลง เป็นการลงทุนแบบอัตโนมัติไปเรื่อยๆ โดยตั้งเป้าหมายที่จำนวนเงินที่ต้องการลงทุนเป็นหลัก การที่เราลงทุนโดยซื้อหน่วยลงทุนในกองทุนรวมหรือหุ้นด้วยวิธี DCA จะทำให้เราสามารถซื้อหน่วยลงทุนหรือหุ้นได้ในจำนวนหน่วยหรือจำนวนหุ้นที่มากขึ้นถ้าราคาปรับตัวต่ำลงมา และซื้อได้จำนวนหน่วยหรือจำนวนหุ้นน้อยลงเมื่อราคาปรับตัวสูงขึ้นไปแล้ว ข้อดีของการกระจายลงทุนแบบนี้คือ ถ้าภาวะตลาด ณ ช่วงเวลานั้น มีความผันผวนมาก หรือ เป็นตลาดขาลง เราจะมีโอกาสที่จะขาดทุนน้อยกว่าการลงทุนด้วยเงินทั้งหมดเพียงครั้งเดียวตั้งแต่แรกวันแรก ยกตัวอย่างนะครับ

สมมติผมตั้งใจจะลงทุนในกองทุนหุ้นกองหนึ่งด้วยเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท แทนที่ผมจะซื้อทีเดียววันแรกที่ราคา ๑๐ บาทเลย ผมใช้วิธี DCA เดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ไป ๖ เดือนแทน ตามตารางด้านล่าง

	ราคาซื้อ (บาท)	จำนวน เงินลงทุน	จำนวนหน่วย
เดือนที่ 1	10	10,000	1,000.00
เดือนที่ 2	10.3	10,000	970.87
เดือนที่ 3	9.5	10,000	1,052.63
เดือนที่ 4	9	10,000	1,111.11
เดือนที่ 5	8	10,000	1,250.00
เดือนที่ 6	7	10,000	1,428.57
รวม		60,000	6,813.19

ผลคือ ผมได้จำนวนหน่วยลงทุน ๖,๘๑๓.๑๙ หน่วย แต่ถ้าลงทุนครั้งเดียวตั้งแต่ตอนแรกที่ราคา ๑๐ บาทต่อหน่วย ผมจะได้หน่วยลงทุน ๖,๐๐๐ หน่วย ซึ่งน้อยกว่าวิธีลงทุนแบบ DCA นะครับ แถมทุนเฉลี่ยจากวิธีการลงทุนแบบ DCA จะอยู่ที่ ๘.๘ บาทต่อหน่วย ซึ่งน้อยกว่าการลงทุนครั้งเดียวตั้งแต่ตอนแรกซึ่งอยู่ที่ ๑๐ บาทต่อหน่วยด้วย

อาจมีคนเถียงผมว่า รอม่าซื้อที่เดือน ๗ ที่ราคา ๗ บาททีเดียวเลยสิ ได้ราคาถูกสุด ไม่เห็นต้องทยอยซื้อเลย คำตอบก็คือ คุณมั่นใจได้ยังไงว่าราคาจะลงมาถึง ๗ บาท พอเหตุการณ์มันเกิดขึ้น ผ่านไปแล้ว แล้วก็มาพูดกันทีหลังว่าควรทำอย่างโน้น ทำอย่างนี้ แต่เราลืมไปว่า ไม่มีใครเดาอนาคตได้ถูกต้อง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์จริงไหมครับ วิธีการลงทุนแบบถัวเฉลี่ยต้นทุน เป็นวิธีการลงทุนพร้อมกับบริหารความเสี่ยง เนื่องจากเราไม่รู้ว่ในระยะเวลา หนึ่งๆ ราคาหุ้นหรือราคาหน่วยลงทุนจะวิ่งไปในทิศทางไหน ที่เรารู้ก็เพียงว่า ในระยะยาวมันจะให้ผลตอบแทนที่สูงกว่าการไปฝากเงินไว้กับธนาคารกินดอกเบี้ยเฉยๆ

ผมกล่าวถึงข้อดีของวิธีการลงทุนแบบ DCA ไปแล้ว แต่ข้อดีอีกข้อหนึ่งซึ่งผมคิดว่าสำคัญเช่นกันก็คือ ทำให้เรามีวินัยในการลงทุน ไม่หลงไปกับความผันผวนของตลาดในระยะสั้นๆ (หากระยะยาว

ปัจจัยพื้นฐานไม่เปลี่ยนแปลง) อย่างที่ครูบาอาจารย์เคยกล่าวเตือนไว้ครับ **ปัญหาหลักอย่างหนึ่งของชาวพุทธที่ขัดขวางการเข้าถึงแก่นแท้ของธรรมะก็คือ การขาดความต่อเนื่อง** ในด้านการลงทุนก็เหมือนกัน จะถึงเป้าหมายหรือกลายเป็นเหยื่อ ก็ปัญหาเดียวกัน

รู้แล้วก็สำรวจตัวเอง เริ่มเสียตั้งแต่วันนี้ อย่ารอให้เสียเวลา

โชคดีในการลงทุนครับ

เพลงนาคา ๖

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

สาวน้อยหน้าแตรมนั่งอ่านหนังสืออยู่บนเก้าอี้ หน้าห้างสรรพสินค้าชื่อดัง รอบตัวมีผู้คนมากมายเดินเข้าออกผ่านประตูห้างแต่เจ้าหล่อนไม่สนใจ มีสมาธิอยู่กับหนังสือที่อ่าน ดวงตาโตแจ่มแจ๋ว จมูกเป็นสัน ริมฝีปากสีสดมีรอยยิ้มแฉ่งเป็นนิรันดร์ ใบหน้าเนียนใสขาว บางจนมองเห็นเส้นเลือดฝอย เจ้าตัวดูมีความสุขจนลืมสังเกตผู้ชายตัวโตๆ สูงเพรียวยื่นก้มมองใกล้ๆ

“รอฟีนานมัยจะ” รวยยิ้ม ใบหน้าสดใส

“เอ...ไม่ทราบสิคะ แต่น้าฝนอ่านหนังสือไปได้หลายหน้าเลยแหละ”

“โอ้โฮ แสดงว่ารอนานมาก แต่หลายหน้าของน้องน้ำฝนนี่...พี่ว่าไม่น่าเกินสิบหน้าหรอกใช่มั้ย”

รวยนั่งเก้าอี้ข้าง ๆ

เด็กสาวหัวเราะเสียงใส

“เกินสิบหน้าแล้วจ้ะ” สาวน้อยยกหนังสือขึ้นโชว์ “น่าจะได้สัก...สิบ...สองหน้า”

รวยยิ้ม จิตใจเบิกบาน อารมณ์ดีตามเด็กสาวข้างตัว

“จะ...นัดพี่ออกมาจะชวนไปไหนเอ่ย”

“ไปบ้านคุณย่าค่ะ” เด็กสาวตอบ

“บ้านคุณย่า” เป็นชื่อสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าก่อนวัยเรียนของเอกชนแห่งหนึ่ง ซึ่งทั้งคู่มักไป

ช่วยเจ้าหน้าที่ทำงานเล็กๆ น้อยๆ ประจำ

“แล้ววันนี้จะชวนพี่ไปทำอะไร” รวยถามกึ่งชวนคุย

“ไปพาพวกน้อง ๆ เดินระบำชาวเกาะกัน” น้ำฝนตอบหน้าตาเฉย

รวยหัวเราะ

“แล้วน้ำฝนล่ะ”

“น้ำฝนจะคอยให้กำลังใจค่ะ” เด็กสาวทำเสียงหนักแน่น

“แหม...มีประโยชน์จังเลยนะ” รวยแกล้งประชด

“แน่นอนอยู่แล้ว” เด็กสาวรับสมอ้าง “วันนี้จะมีคนมาเลี้ยงอาหารกลางวันให้พวกน้อง ๆ ...หน้าที่อื่น ๆ มีคนทำไปหมดแล้ว เหลือแค่คนนำน้อง ๆ เดินระบำ ขอบคุณคนที่มาเลี้ยงข้าว ซึ่งเหมาะกับพี่รวยมาก ที่นี้ก็ขาดคนคอยเชียร์ ให้กำลังใจ... น้ำฝนก็เลยต้องเสียสละรับหน้าที่สำคัญสุดนี้ไว้”

รวยส่ายหน้า ขำขันจนคร้านจะเถียงต่อ

...นำชั้นหนุ่มสาวคู่อื่นเวลานัดเที่ยวกัน มักชวนเดินห้าง ดูหนัง ฟังเพลง มีแต่รีบกับน้ำฝนที่ไปตามบ้านเด็กกำพร้า บ้านคนชรา กระทั่งมูลนิธิสัตว์พิการ

“ไปสิ” เขาตอบรับพลางหันมองรอบๆ เหลียวหาใครบางคน

“พี่รอรอใครหรือคะ” น้ำฝนถามอย่างสงสัย

ชายหนุ่มยิ้มเฉย ไม่ยอมตอบ

“ไปขึ้นรถเมล์กันเถอะ”

“คะ” น้ำฝนลุกตาม ขึ้นเสียแล้วกับลักษณะแปลกๆ ของชายหนุ่มคนนี้

รวิวรรณนำสองก้าวค่อยยิ้มออก แอบเหลือบตาไปเบื้องหลังไม่ให้เด็กสาวข้างกายสังเกตเห็น

...นึกว่าจะไม่มา...ที่ไหนได้ ยิ่งหลงหลานสาวเหมือนเดิม

หญิงชราแต่งตัวดีคนหนึ่งเดินตามรวิวรรณกับน้ำฝนต๋อยๆ เหมือนบอดีการ์ดไม่กี่ผู้คุมนักโทษ สังเกตดีๆ จะเห็นเท้าแกลอยไม่ติดพื้น ชายหนุ่มคุ้นเคยกับวิญญาณดวงนี้ตั้งแต่คบหากับเด็กสาวหน้าใส เพราะ “คุณยาย” เขายังมีโอกาสรู้จักกับน้ำฝน

วันนั้นเขาวาง เดินเที่ยวห้างตั้งใจดูหนังรอบบ่าย ระหว่างเข้าคิวซื้อตั๋วก็พบหญิงชราแต่งตัวดีเดินกระสับกระส่าย มองซ้ายมองขวาเหมือนตามหาใครสักคน เขาเกือบออกจากแถวไปถามแสดงน้ำใจ ถ้าไม่ทันสังเกตว่า...เท้าแกไม่ติดพื้น

...คุณยายเป็นผี

รู้อย่างนั้นก็เลิกสนใจ พบบ่อยจนเป็นเรื่องปกติ สงสัยเป็นพวกสัมผัสเวสแสงหาที่เกิด ไม่รู้ไปไหนเลยวนเวียนในห้าง ทำจะเป็นลมตายแถวนี้มั้ง

จู่ๆ คุณยายก็มายืนข้างแถวซื้อตั๋ว ริวสบตาแกพอดี

“พ่อหนุ่ม ช่วยยายหน่อยเถอะ” นี่คือน้ำคำทักทายแรกระหว่างกัน

เรื่องผีพาช่วยเขาโดนหลายครั้ง ตอนหลังซี้เกียจวนวายมักปฏิเสธไว้ก่อน ครั้งนี้ก็เช่นกันแต่ไม่ทันเอ่ยปาก แกก็ซิงพุดตัดหน้า

“หลานสาวยายกำลังเตื่อตร้อน ช่วยหน่อยเถอะ”

ถ้าทำเฉยคงใจดำเกินไป เขาจึงยอมออกจากแถวตามวิญญาณนิรนาม ไปช่วยหลานสาวแกตามคำขอร้อง น้องน้ำฝนกำลังอยู่ท่ามกลางหนุ่มวัยรุ่นแปลกหน้าที่เข้ามาจับ ขอทำความรู้จัก ดูไม่น่าห่วงอะไร

ถ้าคุณยายไม่วิตกจริตจนเกินไป ในห้างมีคนเยอะแยะพวกมันไม่กล้าจู่แน่ ผู้หญิงฉลาดสมัยนี้มีวิธีเอาตัวรอดได้

ริวจำใจสวมบทพระเอกขี่ม้าขาวทักทายน้ำฝนเหมือนคนรู้จักกันมาสักสิบปี ด้วยการบอกบทของคุณยายจึงพุดได้แนบเนียนน่าเชื่อถือ พวกวัยรุ่นยอมสลายตัว นั่นคือจุดเริ่มต้นระหว่างเขากับสาวหน้าใส...น้องน้ำฝน

ตั้งแต่พ่อแม่เสียชีวิต รีดตั้งใจเปลี่ยนแปลงตัวเอง จากเด็กวัยรุ่นเรียน ๆ เล่น ๆ จีบสาวไปวัน ๆ ก็มีภาระ เป้าหมายชัดเจน

ภาระแรกที่ตนรู้สึกว่าจะดูแล รับผิดชอบ คือรอยจันทร์ พี่สาวที่อยู่ในวงการบันเทิง ซึ่งเขาคิดว่าตนเองควรเข้ามาคอยระวังเหล่านี้อย่างดี สิ่งที่เขาหวังดักดวงประโชยน์จากพี่สาว นั่นคือการยอมเข้ามาทำหน้าที่ผู้จัดการส่วนตัวให้เธอ

ส่วนเป้าหมายที่ชัดเจนก็คือ พยายามทำตัวไม่ให้เป็นภาระกับพี่สาว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องค่าใช้จ่าย ไม่จำเป็น และเรื่องสาว ๆ

รีดตั้งใจว่าจะไม่จีบผู้หญิงคนไหนเล่น ๆ ถ้าตนไม่สนใจจริง ๆ เพื่อไม่ให้มีภาระเพิ่มเกินจำเป็น แรกรู้จักน้องน้ำฝน เขาก็ไม่คิดจะคบ พูดคุยกันยืดเยื้อ แต่เด็กสาวมี "อะไร" หลายอย่างที่ทำให้รีดรู้สึกหัวใจชุ่มเย็น เขาไม่รู้สึกเบื่อเวลาสาวน้อยโทรศัพท์มาคุยครั้งละนาน ๆ ไม่รู้สึกรำคาญ เวลาเธอชวนออกมาช่วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามมูลนิธิต่าง ๆ

น้ำฝนไม่ได้ชวนไปช่วยงานแค่บ้านเด็กกำพร้า แต่รวมถึง บ้านพักคนชรา บ้านสัตว์พิการ มูลนิธิเด็กปัญญาอ่อน แต่ละที่เป็นงานอาสาสมัครแบบสมัครใจ ไม่มีการผูกมัด เป็นงานที่ไม่ได้หวังผลอะไร กระทั่งคำว่าขอบคุณ

รีดมีจิตใจชอบช่วยเหลือคนอื่นอยู่แล้ว จึงร่วมทางกับเด็กสาวได้อย่างเบิกบาน มีความสุขทุกครั้งที่ได้ออกมาด้วยกัน มองเห็นจิตใจที่คิดจะ "ให้" ของน้ำฝนเป็นสิ่งงดงาม ดูกว้างขวาง อบอุ่น และชวนให้ใจเขาเปิดกว้าง เบิกบาน มีความสุขตามไปด้วย

นี่กระมังทำให้รีดไม่อาจทอดระยะห่าง รู้สึกผูกพันโดยไม่รู้ตัว ต่อให้มี "ผี" เดินตามเขาก็ไม่แคร์ หน้าซ้ำแกล้งแหย่แกล้งหลายครั้งจนคุ้นเคย

บนรถเมลล์...

รีดกับน้ำฝนได้แก้อี๊เบาะหลัง ใกล้กันมีเด็กวัยรุ่นสวมเสื้อซิปของสถาบันเทคนิคแห่งหนึ่ง รถเมลล์ยังไม่แน่น แก้อี๊ด้านหน้าเกือบเต็ม เหลือที่ยืนว่างโล่ง

รถจอดป้ายหน้าอาชีวะชื่อดัง วัยรุ่นกลุ่มใหญ่ขึ้นมา ส่งสายตามองมายังด้านหลัง ดวงตาทุกคู่จ้องเด็กเทคนิคสวมเสื้อซิปที่นั่งเดี่ยว รีดมองตามชักเห็นความไม่ชอบมาพากลทันที

"มาคนเดียวหรือมึง" คำทักทายจากหัวหน้ากลุ่มอาชีวะ

หนุ่มเทคนิคหน้าซีดเผือด มองคู่ตาสถาบันที่ยืนรายล้อมด้วยใจสั่นระรัว มือเท้าเย็นเฉียบมองซ้ายขวาหาคนช่วยเหลือ ผู้โดยสารคนอื่นเห็นเหตุการณ์เช่นนี้มีแต่คอยระวังตัวเองไม่ให้โดนลูกหลงไหนเลยจะคิดช่วย

"จำได้มั๊ย วันก่อนพวกมึงทำอะไรพวกกู" คำถามที่สองเหมือนสัญญาณอันตราย

น้ำฝนนั่งชิดหน้าต่าง ส่วนรีดนั่งต่อมา เขาจึงใช้ตัวบังเด็กสาวไม่ให้เกิดอันตราย สายตาเก็บรายละเอียดพวกอาชีวะหาอาวุธที่ใช้

ไม่ที สนับมือ มีดสปริงและปืน...เห็นอย่างนี้ไม่รู้ว่พวกมันเป็นนักเรียนหรือโจรแบ่งแยกดินแดน

"ถ้าจะคุยกัน ก็พูดกันดี ๆ มามือเปล่าก็ได้ ไม่เห็นต้องพาเพื่อน พวกอาชืร์มาตั้งเยอะอย่างนี้หรือ" เสียงใสๆ ดังจากข้างกายรีด ฟังราวกับสอตมือเข้าไปหาถูกระเบิด

“น้ำฝน...ไปหาเรื่องพวกมันทำไมลูก”

เปล่า...คนที่เอะอะโวยวายไม่ใช่ริวหรือผู้โดยสารคนอื่นบนรถเมล์ แต่เป็นผีคุณยายที่ยืนข้างกลุ่มนักเรียนอันธพาลนั่นเอง

ริวอยากหัวเราะ แต่มันเข้าไปออก ที่แรกตั้งใจช่วยอยู่ห่างๆ ไม่ให้ใครรู้ แต่เด็กสาวดันทำเรื่องให้เขาออกหน้าเสียแล้ว

บทที่ ๕

“ยุ่งอะไรด้วยวะ แกเป็นแฟนมันหรือไง” หัวหน้ากลุ่มตะคอกใส่เด็กสาว

“ไม่ใช่หรอก...ไม่เคยรู้จักกันเลย...แต่เห็นเขาหน้าซัด กลัวพวกเธอขนาดนี้ ก็เลยสงสาร”

เสียงหัวเราะ และสายตาดูเย้ยหยันเป็นคำตอบจากฝ่ายตรงข้าม

“เฮ้ย...น้อง...ไม่รู้จะรักก็อย่าพูดมากเลย”

ที่จริงอายุของพวกเด็กอาชีวะนี่ก็ไล่เสียกับน้ำฝน แต่น้ำฝนหน้าใสจึงดูเหมือนแค่เด็กมัธยม

“ก็เพราะไม่รู้แหละ เลยอยากให้คุณกันก่อนใจ ถึงพวกเขาจะเคยทำอะไรมา แต่ตอนนี้เขาก็อยู่คนเดียว ดุยังไงมันก็ไม่ยุติธรรมนะ” น้ำฝนพยายามประนีประนอม

“เฮ้ย...ไร้สาระ เธอจะเจียบไปเลย เรื่องของผู้ชายเขาจะจัดการกันเอง”

“ถ้าบอกว่าเป็นเรื่องของผู้ชาย ก็ทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายหน่อยสิ แบบนี้มันไม่ใช่เลยนะ แล้วคิดดูตอนนี้พวกนายก็ใส่เสื้อขี้อปโซวี่ชื่อสถาบันหრა ทำอะไรแบบนี้ไม่คิดถึงชื่อเสียงของโรงเรียนเลยหรือ”

บางทีประโยคที่พาดพิงถึงสถาบัน และความเป็นลูกผู้ชาย กระแทบปมในใจอีกฝ่ายอย่างแรง

“ฮึนี่ เตียวโดนดบ” ้วยรุ่นใจร้อน เจ้ามือจะฟาดทันที

ทว่ามีมือของมันถูกมือที่แข็งแรงกว่าจับล็อกไว้ไม่ต่างจากคีมเหล็ก

“น้อง...นี่ผู้หญิงนะ จะลงมือลงไม้อะไรก็ดูกันบ้าง” ริวพูดเสียงเรียบ

“ปล่อยมือเพื่อกู” พวกในกลุ่มส่งเสียงเตรียมรุม

ริวสะบัดปล่อยมือ อันธพาลนักเรียนเซปะทะกับเพื่อนคนอื่นๆ ถึงตอนนี้กระเป๋ารถเมล์รีบออกคนขับให้จอดรถ กลัวเกิดเรื่องบานปลาย ผู้โดยสารหลายคนรีบลงกันพลาดโดยลูกหลง

“ไอ้หา...ตายชะเถอะมึง” หัวหน้ากลุ่มควักปืนออกมาเหนี่ยวไก

ริวเตรียมตัวตั้งแต่แรก สมอง ความคิดผานกันโดยอัตโนมัติ นัยน์ตาฉายแสงแดงจ้ำปลายนิ้วมีละอองไอลาขาวพุ่งออกมาอย่างรวดเร็ว

“โธ้ย...ร้อน” ไกปืนแข็งค้าง ด้ามจับร้อนผ่าว มันรีบสะบัดทิ้ง มื่อยิ่งร้อนเร่ๆ ปวดแสบทรมานราวกับโดนไฟลวกถึงกระดูก

“เฮ้ย...มึงเป็นอะไร” เพื่อนพวกมันกรูกันห้อมล้อม จังหวะนั้น เจ้าเด็กเทคนิคตัวตันเรื่องก็แอบลงจากรถ รืมนองตามอมยิ้มนิดๆ

ไม่น่าเชื่ออำนาจนาคาที่ได้รับจะมีพิษสงขนาดนี้ แถมเป็นไปโดยอัตโนมัติ

“รีบไปสิ จะรออะไรอยู่เล่า” คุณยายตะโกนกรอกหู

น้ำฝนนั่งมองอย่างมึนงง เห็นรืมนั่งอยู่เฉยๆ ไม่ทันทำอะไร ตอนว้ายร้ายวุ้นซักปิ่น จู่ๆ มันกลับทิ้งปิ่นนอนดินพรวดๆ ยังกับเป็นบ้า

กลุ่มอาชีพะไม่มีแก่ใจราวไรใคร ต่างรีบพาเพื่อนส่งโรงพยาบาล มือที่แดงฉานแสดงอาการไม่ใช่ น้อย ยิ่งนานมันยิ่งลามขึ้นถึงแขน เด็กหนุ่มตื่นเช้าๆ เหงื่อผุดเต็มหน้า ทั้งแขนแดงเถือก เพื่อนๆ มีสีหน้าทุกขร่อนหาวิธีไปโรงพยาบาล

รืมนองใจ...นี่เขาทำเกินไปหรือเปล่า

“รืมนองพิษชะ เตี้ยวเด็กจะตายเปล่าๆ” เสียงขี้ยะนาคากระทบหู

รืมนองดูลมหายใจลึก นึกอโหสิ...ควันจางๆ ไหลจากปลายนิ้วผู้บาดเจ็บซึมสู่พื้นก่อนจางหายในอากาศ

“เราเปลี่ยนรถเมลล์กันเถอะ”

“ไม่ดูเขาก่อนหรือพี่รืมน...เจ็บขนาดนี้ น่าสงสารออก”

รืมนองไม่รู้จะตอบอย่างไร...นี่แหละน้องน้ำฝน...

เป็นห่วง...เห็นใจ...สงสารคนโน้นคนนี้ได้หมด

กระทั่งคนที่เกือบจะลงไม้ลงมือกับตนเอง!

“ไม่ต้องห่วงหรอกจ้ะ เพื่อนฝูงเขาเป็นโหยง พวกกันไปส่งโรงพยาบาลได้อยู่แล้ว”

รืมนองมือน้ำฝนลงจากรถอย่างรวดเร็ว ไม่นึกหวังว่าวุ้นกลุ่มนั้นจะเป็นอย่างไร...รับรองแค่นี้ไม่ถึงตาย อย่างมากคงนอนพักฟื้นสองสามวัน ให้หายกระหายกระหายหรือ

ระหว่างรอรถเมลล์อีกคัน รืมนองคิดไม่ได้ เพียงครั้งแรกที่ใช้อำนาจนาจามันก็มีอำนาจร้ายแรงขนาดนี้ ไม่น่าเอามาใช้กับมนุษย์ ฉะนั้นสิ่งที่เขาต้องเผชิญต่อไปมันคืออะไรกันแน่...คิดแล้วอดหัวใจไม่ได้

-----000-----

พันเกลียวกลับมาถึงบ้านแล้ว บ้านที่เจียบสงัด ปิดตายไม่มีคนอยู่ ประตูรั้วมีวัชพืชไม้เลื้อยพาดพันกรงรั้ง ถนนเล็กๆ หอดสูตัวบ้านเต็มไปด้วยหญ้าตามรอยแตก ดันไม้ใหญ่ที่เคยปลูกบัดนี้ร่มครึ้ม กิ่งใบหนาจนแทบคลุมหลังคาบ้าน

หญิงสาวเปิดประตู ทุกสิ่งภายในยังอยู่สภาพเดิมไม่มีใครแตะต้อง ประตูหน้าต่างไร้ร่องรอยจัดแจง ในซอสลิกเช่นนี้เชื่อว่าไม่มีขโมยแต่ “ผู้ดูแลบ้าน” ทำหน้าที่อย่างดีเยี่ยมจนไม่มีใครกล้าเหยียบย่างแม้ยามกลางวัน

บ้านสองชั้นปิดตาย สภาพทั่วไปยังไม่โทรม เฟอร์นิเจอร์อยู่ครบฝุ่นจับหนา หยากไยแมงมุมยึดครองทั่วผนังเพดาน

พันเกลียวเดินผ่านพวกมันด้วยแววตาเรียบเฉยรับรู้จนถึงห้องพระชั้นสอง ทันทีที่เปิดประตูห้องพระ กลิ่นดอกไม้แห่งลอยมากระทบแสงสว่าง เห็นหน้าต่างฉายให้เห็นโศกโศกที่แน่นขนัดด้วยพระพุทธรูปปางต่างๆ

พันเกลียวทรุดลงนั่งคุกเข่าไม่ใส่ใจจะลองฝุ่นบนพื้นกำกราบด้วยกิริยานอบน้อมบูชา แล้วนั่งพับขาเรียบร้อย สายตาแลเลยอีกด้านของห้อง รูปภาพบรรพบุรุษที่เสียชีวิตใส่กรอบเรียงรายตามลำดับ

ภาพบิดาเป็นหนึ่งในนั้น ดวงตาพันเกลียวทอดมองอ่อนโยนก่อนพุดขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา

“หนูกลับมาแล้วค่ะพ่อ...ภาระครั้งนี้คงเป็นหน้าที่ทางโลกครั้งสุดท้ายสำหรับหนู หลายปีที่บำเพ็ญเพียรขัดเกลาจิตใจ หนูก็รู้มาตลอดว่าหน้าที่บางอย่างยังไม่จบ หนูกลับมาครั้งนี้เพื่อทำหน้าที่แทนพ่อ ขออย่าได้เป็นห่วง ขอให้มีความสุข ณ ที่ที่พ่ออยู่ เรื่องราวทางนี้หนูรับปากจะจัดการให้เรียบร้อยสมบูรณ์ หนูสัญญา”

หญิงสาวพริ้มตาลง สำนวณจิตราวกับจะส่งข้อความทั้งหมดขึ้นไปสู่เบื้องบน จิตใจอึมชานดวงจิตที่มองเห็นทราบชัด หล่อนได้รับคำอนุโมทนา

ลืมนิด...ประกายฉายแวบ ดวงหน้างามคล้ายรูปสลักตั้งเด่นนี้ ฝอยยาวถูกปล่อยสยายเต็มแผ่นหลัง เวลาใกล้มาถึงแล้ว งานที่ต้องทำยังมีอีกมาก...นอกจากช่วยชายหนุ่มให้ได้รับคืนอำนาจนาคาก็ยังมีอีกหลายเรื่องต้องดำเนินให้เสร็จ...หวังว่างานทั้งหมดคงลุล่วงโดยเร็ว

อากาศในห้องพระไม่อับทึบ หน้าซำยังปลอดโปร่งคละเคล้ากลิ่นดอกไม้แห่งซิมแทรกจางๆ นอกจากพันเกลียวก็ดูเหมือนมีบุคคลอื่นเข้ามาร่วมด้วย

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)